N:R 1. ÅRG. 24. 1 JANUARI 1919. PREN.-PRIS 2: 25

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBINEZER HERREN HJÄLPER

Organ för Svenska Missionen i Kina.

Förkunnen ifrån dag till dag glädjebudskapet om hans frälsning! Förtäljen bland hedningarne hans ära, bland alla folk hans under! Ps. 96: 2—3.

MARMORBRO I DEN "FÖRBJUDNA STADEN" I PEKING.

MISSIONSTANKEN GENOM ÅRHUNDRADENA.

Av *Nath. Högman.*

Missionstanken genomlöper som en röd tråd människosläktets hela historia. Redan på fallets dag möter den oss, och den ligger innesluten i löftena till Abraham. I psalmerna intar den en betydande plats. Korsets psalm (22) ställer missionstanken i olösligt samband med det stora försoningsundret. »Alla jordens ändar skola tänka därpå och omvända sig till Herren. Hedningarnas alla släkter skola tillbedja inför dig.» Försoningsundret är missionstankens oändliga källflöde. Genom hela Gamla Förbundet anknyter den sig alltid kraftigast till de profetior, som peka mot den kommande, lidande och segrande Messias. Återlösningen i Kristus Jesus är det centrala i Guds rådslut. Men dit hör ock missionstanken. Med jublande, oemotståndlig kraft väller den fram i de Messianska profetiorna.

Under de tider av stort andligt förfall, då Gud talade genom utomordentliga sändebud, profeter, lägga vi märke till, att förkunnelsen aldrig begränsades enbart till Israel. I de syner Herren lät profeterna skåda passerade även hedningarna revy. Så profeterar Amos, herden från Tekoa, över Damaskus, Filistéen, Tyrus, Edom, Ammon och Moab. Även med hedningarna hade Gud sina vägar. »Förde jag icke Israel upp från Egyptens land, och Filistéerna från Kaftor och Araméerna från Kir.» (Am. 9: 7). Jona blev, ehuru motvillig, sänd till Nineve. Till denne i utkorelsetanken så rättrogne israelit, säger Gud: »Skulle jag icke ömka mig över Ninive, där mer än 120,000 människor finnas, som icke förstå att skilja mellan höger och vänster!» Gud ömkade sig över den stora hednastaden. När Jesaja i 8:de århundradet framträdde, talade han först till det avfälliga egendomsfolket. Men sedan lades bördan av de omkringboende hednafolken tungt på honom, och han profeterar över Babel, Assyrien, Filistéen, Moab, Damaskus, Etiopien, Egypten, Arabien, Tyrus, till dess att slutligen (kap. 24) förkunnelsen blir fullständigt världsomfattande. Samma förhållande möter oss hos Jeremia. Alla de omkringboende hednafolken ligga tungt på hans hjärta.

Men än mäktigare möter oss missionstanken i Nya Testamentet, ty i det har ju det Gamla fått sin uppfyllelse. Hedningarna hava kommit nära genom Kristi blod. Här är icke jude eller grek; alla äro de ett i Kristus Jesus. Och »hedningarna prisa Gud för barmhärtighetens skull».

När Paulus var i det för synd och hednisk lösaktighet namnkunniga Korint, uppenbarade sig Herren för honom i en syn om natten och sade: »Jag har mycket folk i denna stad».

Jesus Kristus talade själv vid flera tillfällen om hednamissionen. Vid Sikarsbrunnen, då lärjungarna häpnade över

att han talade med en samaritisk kvinna, sade han: »Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, hur de redan vitna till skörd». I den föraktade, sjunkna, halvhedniska kvinnan såg Jesus en förstlingspant på den oändliga skörd, som genom världsmissionen skulle bärgas för Guds rike. I det ordet ligger ock en mycket bestämd uppmaning till alla tiders lärjungar, att sätta sig in i missionsproblemet, för att förhoppningsfullt och målmedvetet bärga skörden in.

Vid ett annat tillfälle då Jesus talade till lärjungarna om samma sak, befann han sig på vandring i Galiléens, av en föraktad blandras, befolkade gränstrakter. Då han såg de stora människoskarorna omkring sig såsom får utan herde, varkunnade han sig över dem, och sade till lärjungarna: »Skörden är mycken, men arbetarna äro få, bedjen för den skull skördens Herre, att han sänder arbetare i sin myckna skörd». Därmed anvisar han dem förbönen som den mäktiga hävstången i missionsarbetet.

När så hednavärlden, i grekernas sökande längtan, kom Jesus nära, låter han lärjungarna veta, att missionens väg skulle bli en lidandets väg, en passionsväg. »Om vetekornet icke faller i jorden och dör, bliver det allena». Oändligt dyrköpt är hednavärldens förlossning i världsförsonarens offerdöd. Och från Golgata framåt, århundradena igenom, har missionens väg alltjämt varit en passionsväg. Här hava dyrbara alabasterflaskor brutits, här hava heliga offer i levande lydnad lagts på Mästarens altare. Den är tecknad i martyrers blod, den vägen.

Slutligen se vi Mästaren i själva avskedsstunden peka med sin genomstungna hand ut över de stora världsmissionsfälten för att i kraft av sin stora världsförsonaregärning bjuda lärjungarna gå åstad. »Gån för den skull ut och gören alla folk till lärjungar» är den stora, över hela denna tidsålder sig sträckande, missionsbefallningen. Mellan Jesu himmelsfärd och Jesu återkomst ligger missionstidevarvet, den tidsperiod i Guds outgrundliga frälsningsplan, då evangelium skall föras ut till ett vittnesbörd bland alla folk.

Under denna tidsperiod måste ordet om försoningen bäras ut till dem som ännu leva i okunnighet om försoningsundrets faktum. Denna missionsperiod skyndar mot sitt slut. Vi befinna oss nu i en tid av högheligt ansvar. Ännu giver Gud mänskligheten andrum till sinnesändring. Men tiden härefter är kort. Då vi gå ut på avlägsna och mörka gränder och vägar med Konungens bröllopsbjudning få vi göra det i vissheten om, att bröllopsdagen är nära. Det eskatologiska perspektivet får aldrig skymmas undan. Tanken på Jesu snara återkomst var en väldig drivkraft i den urkristna församlingens missions verksamhet. Alltjämt framåt, hän emo trakter där Jesu namn aldrig blivit nämnt trängde dessa försoningens sändebud dessa »bärare av Jesu namn».

När hedningarna så i fulltalig skara hava kommit in, stå vi inför ett nytt tidsskede, som inbryter i samband med Jesu återkomst och därmed samman-

hängande händelser. Dessa linjer blevo ock tydligt angivna vid det märkliga apostlamötet i Jerusalem.

Missionstanken är intet människopåfund, den är Guds tanke, Gud vill missionen. Är det då underligt om den, som fått syn på detta, ivrigt åstundar Jesu återkomst, och genom missionsverksamhet bland icke kristna folk, söker att påskynda den. Ingenting kan så befordra det sanna missionsnitet, som ett lydaktigt aktgivande på missionstanken i Guds ord. Under de århundraden av mörker, som efterträdde den urkristna församlingens missionsnit, fanns det ingen öppen bibel, och missionstanken föll i glömska. Att det sista seklet blivit ett missionsårhundrade anknyter sig till det förhållandet, att bedjande män forskat i skrifterna, till dess missionstanken med makt väcktes till liv i deras egna hjärtan. Dess djupare vi tränga in i skriften, dess klarare skall missionen framstå för oss som det centrala i hela den n. v. nådehushållningen, som det största i historien och som en Guds hjärteangelägenhet. Även vi skola då, så framt det inte är något sjukt i vårt andliga liv, gripas av en helig missionsiver och ivrigt åstunda den nåden att få vara med i världsmissionens underbara verk.

VID ÅRSSKIFTET.

"Dina tiders trofasthet är en skatt av saligheter".
"Med underbara gärningar bönhör du oss".
"Morgonens och aftonens portar uppfyller du med jubel."

Så kunna vi i sanning säga, när vi vid årsskiftet kasta en blick tillbaka på det svunna året.

Världskrigets vådeld flammade högt runt omkring oss, när det gångna årets morgon bröt in. Likväl förunnades det oss att då få sända ut en skara skördemän till vårt fält. De reste i tvenne sällskap, först missionärerna August Berg, D. Landin och Emma Andersson, så missionär och fru Erik Folke, jämte äldsta sonen Torsten. Det visade sig sedan, att det var i sista stund dessa våra syskon begåvo sig av. Omedelbart efter det tåg, med vilket de reste från Petrograd, ångade österut, blev det en fullständig villervalla i Rysslands kommunikationer, och vägen via Sibirien blev slängd.

Detta har vållat svår rubbning i postgången. Till oss i hemlandet ha icke så få brev kommit, vanligen via den amerikanska kontinenten, men ännu så sent som i augusti månad klaga våra syskon på fältet över, att posten från Sverige så gott som fullständigt uteblir.

En synnerlig Guds nåd har det varit, att pänningar, trots de rubbade postförbindelserna, kunnat utsändas. Detta har skett genom telegrafens hjälp. Det är underbart att tänka hur alla ting få tjäna Guds sak.

De meddelanden som nått oss från fältet ha varit av synnerligen uppmuntrande art. Ehuru en den mest fruktansvärda laglöshet varit rådande på skilda delar av S. M. K:s arbetsområde, ha våra syskon modigt förblivit på sina poster. Säregna tillfällen till tjänst hava därvid erbjudit

sig. Nya dörrar ha öppnats för evangelium och hela skaror ha kommit till tron och genom dopet upptagits i den kristna församlingen. Vi ha haft en skördetid som aldrig förr på vårt fält och Erik Folke skriver, att han häpnar över vad han ser därute. "Vem kunde tro, att man skulle få uppleva detta", skriver han, "fälten stå helt enkelt mogna till skörd".

Den missionärskonferens, som hölls i Yuncheng i juni, har varit av stor betydelse. Mer mangrant än någonsin hade alla samlats till denna konferens. De underrättelser som nått oss från dem som voro med vid denna högtid giva vid handen, att ej blott betydelsefulla beslut fattats rörande arbetets bedrivande, utan vad mera är, konferensen har varit rik på andlig välsignelse. Det är med innerlig tacksamhet till Herren, som vi tänka på att Erik Folkes krafter genom Herrens nåd stått så gott bi.

Inför de oöverskådliga möjligheter som nu erbjuda sig på S. M. K:s arbetsfält, hava givetvis de finansiella behoven starkt stegrats. Då därtill den kinesiska växelkursen varit till vår nackdel, har det ej varit möjligt att tillfullo utnyttja de möjligheter till en framgångsrik erövring för Kristus, som stått oss till buds. I samband härmed är det en synnerlig glädje att erfara den kinesiska församlingens växande framsteg på självunderhållets område.

Dock, även i år kunna vi resa vårt banér: "Herrens förser". Med arbetsglädje och hopp gingo vi in i det nya året; med innerlig tacksamhet få vi sluta det. "Morgonens och *aftonens* portar uppfyller du med jubel." Det har behagat Gud, att i sin obeskrivliga barmhärtighet, under årets sista månad, genom flera större gåvor fylla "förrådshusets" behov. Aldrig förr ha vi fått uppleva något liknande. Icke blott det att gåvorna voro stora; de gåvos i en så hjärtlig kärlek och ödmjuk offervillighet, att vi kände en verklig fläkt från Honom, som är alla goda gåvors givare, genom dem kom över hela vårt arbete. Den ena gåvan, som var på 20,000 kronor, gavs till den nya skolan för missionärernas barn på Chikungshan, den andra, som kom blott några dagar senare, utgjordes av värdepapper på en ungefär lika stor summa och gavs till det direkta hednamissionsarbetet. Förutom dessa gåvor kommo med blott ett par dagars mellanrum tvenne dyrbara gåvor på 5,000 kr. vardera. Ja, i sanning: aftonens portar har Herren uppfyllt med jubel. I augusti månad sjönko våra inkomster på ett oroväckande sätt. De sjönko till dess det blev nöd och bönekamp bland oss. I denna bönekamp leddes vi att bedja om stora summor, om tusental. Och svaret kom, fortare och rikare än någon väntat. "Med underbara gärningar bönhör du oss".

Så sluta vi då det gamla året i stilla, tacksam tillbedjan. Och ödmjukt och bävande bedja vi: "Herre, låt icke i oss dem komma på skam som förbida dig. Gör oss alltmer skickade och värdiga att stå inför ditt ansikte och förrätta din heliga tjänst".

N. H.

En kvinna berättade mig en gång, huru ofta hon ropat till Gud. Och då jag frågade: Och vad sade då Gud till er? så såg hon på mig med stor förundran såsom tänkte hon: Vad Gud sade till mig? — Skulle han säga något till mig?

Huru mångfaldiga böner uppsändas icke dag efter dag — och det kommer intet svar. Helt enkelt därför att man icke väntat något svar. Hur många skulle inte bliva högst förundrade, om deras bön bleve uppfylld.

N. P. Madsen.

FRÅN REDAKTIONEN.

Ett gott nytt år, med rik välsignelse från Gud, tillönska vi hjärtligen alla S. M. K:s vänner och medarbetare. Måhända stå vi vid detta årsskifte än mer frågande inför det nya årets olästa blad, än vi gjorde när 1918 bröt in. Men hur än tiden växlar står det fast att *Jesus Kristus är densamma i går, i dag och desslikes i evighet.* Och inför tidens alla växlande strömningar och sjudande oro, blir det vår enkla men härliga lott, att troget stå inför honom och tjäna honom *till dess han kommer.*

Ett hjärtligt tack vilja vi ock säga till alla missionens vänner, och till alla dem, som så troget och framgångsrikt medverkat till vår tidnings och kalenders spridning. Hela missionssaken har därmed gjorts en betydande tjänst. Genom nya vänner, till vilka vår lilla tidning kommit, har redan mycken uppmuntran, mycket verksamt stöd i arbetet vunnits. Detta ger oss mycken frimodighet även för det nya året. Låt oss i Herrens kraft samverka, så att vår tidning vinner alltflera vänner. Många skulle kunna giva ett prenumerationskvitto som gåva till någon vän, eller skänka den till sjuka och fattiga. Dessa, som så ofta äro rika på tro, skulle genom den vägledning till förbön, tidningen ger, kunna genom förbönens heliga tjänst tillföra vårt arbete oberäknelig välsignelse. Tänk på detta och prenumerera å närmaste postanstalt!

Bibelstudier komma, i likhet med föregående år, att inflyta i tidningen, men införas av utrymmesskäl ej i detta nummer.

Trettondagen håller S. M. K. sitt sedvanliga möte med sparbössetömning i Betesdakyrkan vid Floragatan i Stockholm. Mötet blir kl. 11 f. m. enligt program som kommer att tillkännagivas genom annons i tidningarna.

Bönemötena fortsätta på nyåret som hittills på Expeditionen måndagar kl. halv 7 och i Betesdakyrkan tisdagar kl. 7 e. m. med början tisd. d. 14 jan. i Betesdakyrkan.

BREVAVDELNINGEN.

Uanchuan den 8 aug. 1918.

Älskade missionsvänner!

Mycken frid!

Alltsedan vi de sista dagarna i juni kommo hit, har jag erfarit en maning att sända eder en hälsning från Hoyangborna. Men så har jag ansett mig skyldig att först göra undan litet skrivarbete och räkenskaper, som legat efter. Ehuru allt detta ännu icke hunnit klareras, tror jag mig i afton böra följa nämnda maning.

Vi äro numera ej mindre än fem missionsbetare i Hoyang, sedan vi hade den stora glädjen att få hälsa doktorinnan Maria Berg välkommen ibland oss. Visserligen kom hon ju blott som gäst, men vi känna redan, att hon är *ett* med oss i både hemmet och arbetet. Än så länge stammar hon blott på de inföddes språk, men stamningen hoppas vi skall övergå till vältalighet, och intill dess finnes det många indirekta sätt, på vilka hennes kärlek till kineserna och nit för deras frälsning kan och får ta sig uttryck. Icke var det f. ö. den tryggaste och behagligaste

K Ä L L O R N A.

DIKT AV W. OSETHA

Lille Göran stod på stranden
av en flod långt upp i Norrland,
såg utöver flodens spegel,
såg så på sin far och sade:
"Bäcken, som därhemma sorlar,
kommer från en liten källa.
Men för bäcken uti grannbyn
är väl källan mycket större,
då den själv har mera vatten.
Men hur stor skall icke denna
jätteflodens källa vara!
Säkert hundra mil i omkrets."

Fadern log och sade: "Aldrig
har jag hört den källan nämnas,
för så vitt du inte menar
molnens aldrig tömda flöden.
Nej, men källor har den många,
många hundra, kanske tusen
alla små men alla troget
lämnande sin gärd åt floden;
livade av samma strävan
och förenta gå nu alla
mot sitt mål: det stora havet.
Se, min son, så uppstår floden.
Så är och med mycket annat,
som du finner stort i världen,
som du finner skönt och prisvärt,
som går fram med kraft till seger.
Tro ej att det är blott en mans.
Ofta hundra, kanske tusen
liksom små och blyga källor
ha hjälpt till, fast de ej synas."

Gossen sade: "Kanske menar
mamma ock detsamma när hon
samlar skärvar åt missionen
och dem kallar för små droppar?"

Fadern sade: "Rätt du gissat.
Väl jag vet att ovan molnen
är barmhärtighetens ursprung,
är all kärleks första källa
liksom flodens. Men på jorden
dit från ovan regnet faller,
uppstå därav många källor.
Hundra tusen varma hjärtan,
hundra tusen flinka händer,
som arbeta åt sin Herre,
livade av samma ande.
Och din mor är en av dessa."

tiden för henne att komma och hälsa på sin dotter. Det fick hon erfara blott några dagar efter sin ankomst, i det hon då i likhet med oss andra väcktes av gevärssalvor inne i staden. Rövarna hade överrumplat stadens väktare, och innan stadsborna anade oråd, stodo de på själva borggården, där de bröto sig in hos borgmästaren, skattmästaren m. fl., bröto sönder portarna till fängelset samt släppte bovarna fria eller togo dem med sig. Alltsen dess har staden varit utan pålitliga beskyddare, medan rövarskarorna likt rytande lejon lurat omkring oss. Vår svenska gäst har alltså fått erfara, vad det vill säga att vara sänd som "får ibland ulvar".

Till konferensen i Yuncheng, som började sista dagarna i maj, trodde vi oss ej kunna komma. Vad mig angår, kände jag det svårt att under antydda förhållanden lämna församlingen. För övrigt voro vägarna blockerade av rövare och flodövergångarna stängda på Shansisidan emedan det befarades att rövarna även i år skulle försöka bege sig över till Shansi. Emellertid lyckades vi i sista stund under stark soldatbevakning komma över till Shansi, fingo träffa Folkes samt övervara årskonferensen.

Vad jag emellertid före överresan fruktade, nämligen att vi väl komna över till Shansi, ej skulle kunna återvända till Shensi, blev en verklighet. Tillståndet i Tungchow, Tungkuan, Hoyang, Chenghsien och Pucheng förvärrades varför myndigheterna ej tillåto oss att återvända över floden. Medan konferensen pågick, hade Tungkuan intagits och plundrats, Tungchow beskjutits under tio dygn och Hoyang intagits. Gatustrid hade förts i tre timmar. Den slutade emellertid med att inkräktarna drevos ut ur staden, som det hette "tack var de i Hoyang så beryktade Ingtu ri" d. v. s. osårbara frivilliga, en ny sekt, som genom en mängd kroppsövningar och besvärjelser inför vissa gudomligheter *tro sig* ha blivit osårbara och därför besitta en djärvhet, som på rövarna har en ovanlig skräckingivande effekt. Så se naturligtvis icke vi saken, vi som veta att "om icke Herren bevarar staden, så vaka väktarna fåfängt". Därför tacka vi Herren, som åter skonade staden från plundring. Det fanns nämligen alls ingen garanti, för att icke allt vad vi ägde och allt, som blivit oss ombetrott, eljest hade försvunnit.

Doktorinnan Berg med dotter och broder Lindén hade genom broder Carléns försorg skaffat sig sommarställe i närheten av Juicheng. Som utrymmet på den platsen var begränsat, kunde icke vi och Linders få slå oss ned på samma ställe. För oss syntes först intet annat alternativ, än att antingen resa till Chikongshan eller stanna i Yuncheng. Vi för vår del hade ej råd att resa till Chikong. För Shensibor i allmänhet ställer det sig för kostsamt. Då kommer någon och erbjuder oss 100 tals såsom respengar utan återbetalningsskyldighet. Sålunda hade också vi utsikt att få en vederkvickande sommar i trevligt sällskap i stället för att, som fallet varit i Shensi, gå i ständig ängslan för rövare. Den så vänligt erbjudna reshjälpen kunde vi emellertid med tacksamhet avböja. Br. Linder och jag hade nämligen gjort en framställning till myndigheterna om att, i anledning av omöjligheten att återvända till Shensi, under sommarmånaderna få bebo en sval paviljong tillhörande visdomsgudens tempel i Uanchuan, och nu ingick svar, att den med nöje ställdes till vårt förfogande. Myndigheterna voro t. o. m. vänliga nog att i paviljongen anställa storrengöring för oss samt låta klistra nytt papper i alla dörrar och fönsterbågar. Huru tacksam är man icke för den respekt och det tillmötesgående

som man i regel numera röner från myndigheternas sida!

Här uppe ha Linders och vi haft det riktigt skönt i jämt sex veckor. Icke en dag ha vi besvärats av hettan, ty friska, härliga vindar, blåsa ständigt på sluttningen av det s. k. "Ensliga berget". Blott en knapp dagsresa ha vi också härifrån till ej mindre än fem övergångsställen till vårt distrikt i Hoyang och Hancheng. På grund härav stå vi alltjämt i beröring med fältet. Varannan eller var fjärde dag erhålla vi brev. För min hustrus räkning tackar jag Gud, att hon sluppit vara hemma under denna tid. På sex av våra, Hoyang tillhörande, åtta utstationer (städer eller köpingar) ha rövarskaror, upproriska soldattrupper eller andra Ko-Chiens anhängare, som kämpa mot militärguvernören Chen, gått och kommit efter behag, blivit utdrivna ibland och vid andra tillfällen utdrivit de reguliera trupper, som där varit förlagda. Chenghsien har av rövartrupperna hållits besatt i tre månader. Likaså den i närheten belägna staden Pehshui, vars missionstation numer tillhör Pucheng.

Underbart är emellertid att finna, huru Gud beskyddar de våra. *En* av dem, en bättre situerad församlingsmedlem från utstationen Kongshï har dock under utpressningstortyr fått sätta livet till. Möjligen torde hans mord kunna betraktas som en hämndåtgärd på grund av hans brorsons stämpling mot rövarhövdingen.

De sista veckorna synas oroligheterna har dragit sig mer åt sydväst, och därför umgås vi nu med planer på att åter bege oss till Hoyang. Fru Linder och lille Lennart följa oss till Hoyang, för att därifrån bege sig till Pucheng, så snart det för rövarrörelserna blir möjligt. Broder Linder reser med sin lilla Margreta till Chikungshanskolan. Doktorinnan Berg, fröken Berg och broder Lindén, som haft det så trevligt hos vännerna Carléns i sommar, har jag i brev tillsport, om de *själva vilja ikläda sig risken* att följa oss över floden och tillbaka in i rövarregionerna. Av brev från dem, just nu mottaget, ser jag, att de äro villiga att i Herrens namn och i vårt sällskap trotsa farorna.

Om än den ständiga oron i Shensi mycket har hindrat oss i vårt evangeliserande arbete utåt, har den likväl *på* och *för* församlingen visat sig utöva en kraftigt *samlande* och *vinnande* verkan, för vilken vi av hjärtat prisa Herren. I sanning, "alla ting äro Hans tjänare."

Huru stort vårt behov av förbön är, låter ovanstående eder väl förstå. Glöm oss icke!

Med de hjärtligaste hälsningar även från min hustru och fru Linder!

I Herren, med eder i striden kämpande

Rob. Bergling.

*

Från Pucheng skriver fröken Estrid Sjöström d. 1 maj 1918:

I dag har vårt stormöte börjat med ett litet bönemöte med de kvinnliga dopkandidaterna här inne i mitt rum. Sedan följde deras dop. Det var fyra kvinnor och två stora skolflickor, som emottogo dopet, och jag kan inte säga, hur mitt hjärta fröjdas. Därför att detta dop ägde rum så tidigt — redan kl. 7 f. m., var det så stilla och högtidligt. Det var då ännu ej så mycket folk i farten. Männens dop blir på f. m. Herren vare lovad, det är 28 allt som allt, som vid detta stormöte införlivas med Jesu församling! Den förfärliga oron i provinsen får nog tjäna icke så litet till att driva människor till Herren. De se mer och mer, att det finns ej något i världen, som håller att förtrösta på. De se också, att de som ha förtröstat på den levande Guden, blivit underbart bevarade.

D. 6 juni. Ja, nu är stormötet i

Pucheng över. Det var alltigenom dyrbart. Fridens ande var i sanning rådande. Ingeborg och jag äro åter i Hsiaoi. Vi kommo hit i lördags (det är måndag i dag), eskorterade också två skolflickor, egentligen unga hustrur, som ha sina hem här, den ena i staden, den andra i en by 40 li härifrån. De äro älskliga och gudfruktiga, ha båda två sina män i seminariet i Yuncheng. Den ena av dessa unga hustrur döptes vid stormötet i Pucheng.

En annan rar ung hustru, dotter till min nya bibelkvinna fru Li döptes vid samma tillfälle. Hennes man går i evangelistskolan i Hongtong. Vi glädja oss så åt dessa unga. Måtte Gud få bevara dem och göra dem till levande, fruktbärande grenar i vinträdet!

Om fjorton dagar *hoppas* vi få ha stormöte här, men ingenting kan bestämmas på förhand i dessa tider, då det rövas och krigas runt omkring. Vi få lov att vara så redo, att vi, om det gäller, när som helst kunna begiva oss över till Shansi. Nu äro vi omgivna av faror, det är säkert. Men Herren räddar ur allt. Bara under resan hit i lördags t. ex. stjälpte vagnen, när vi hade kört några och trettio li. Av vagnens tyngd kastades mulan som en vante till marken, och härvid sparkade hon kusken invid ena ögat, så att blodet rann. Han gned hålet — med litet jord och torkade av det med litet bomull, som vi tagit fram. På det sättet slutade blodet rinna. Men nog tyckte vi det var ett förskräckligt sätt att gå tillväga. Jag behöver ej säga, att vi voro tacksamma, att han inte fick ögat skadat, och att mulan ej gjorde sig det minsta illa.

Efter en stund kommo vi till Tangmo, där vi ha ett par nydöpta, varma och snälla bröder i Kristus, som bett, att vi äntligen skulle komma in där i förbifarten, och det gjorde vi nu. I den enes hem hade rövarna varit inne och tagit hans böcker och kläder och allt, vad de för övrigt kunde komma åt. Och inte nog därmed, de hade även slagit ut teglet i den ena väggen, så att den var förstörd.

När vi reste från denna by, fingo skolflickorna sätta sig på vagnen. Ingeborg och jag gingo, emedan vägen var dålig genom regnet, som fallit ett par dagar förut, vagnen redan förut var tungt lastad och mulan ganska svag. Vi gingo den dagen till fots omkring 60 li, d. v. s. 30 km. Emellertid gingo vi och Tangmo-bröderna, som följde oss ett stycke, en genväg genom vetefälten, medan vagnen med flickorna körde landsvägen ett stycke ifrån. Rätt som det var, fingo vi höra en av bröderna ivrigt börja bedja, och härmed höll han i. När vi sägo åt det håll, där vagnen var, vad fingo vi se? Jo, flera ridande soldater samt en vagn med deras ledare uti! De stannade vår vagn, frågade, varifrån flickorna kommo och vart de skulle. Men när de hörde, att de voro skolbarn från *missionsstationen*, förklarade de: "Då få ni resa". Soldater och rövare äro eljest precis likadana, när det gäller att röva unga kvinnor. Vi ropade därför till Gud, där vi gingo igenom veteåkern. Han hörde också våra bönerop, och så fingo vi tacka och lova vår trofaste Fader, som så nådefullt bevarat våra unga.

Den heliga sorgen och den heliga glädjen, äro tvillingsystrar. De kunna mycket väl bo tillsammans i Herrens hus. Ja, ofta är glädjen rikast och renast under djup, innerlig bedrövelse — som ett leende mellan tårar.

N. P. Madsen.

FRÅN ALLMÄNNA SVENSKA MISSIONSKONFERENSENS KVINNOKOMMITTÉ.

Vid ett av Allmänna Svenska Missionskonferensens Kvinnokommitté den 9 nov. 1918 i Stockholm anordnat möte för hemmavarande kvinnliga missionärer och missionärskandidater beslöts att göra följande uttalanden:

1) Att missionsorganisationerna måtte behjärta vikten av den personliga förbindelsen mellan missionsförsamlingen i hemlandet och missionärerna, de infödda missionsarbetarna och skyddslingarna på missionsfälten upprätthålles på ett så korrekt och levande sätt som möjligt. Mötet tager sig härmed friheten påpeka de möjligheter, som i detta avseende förefinnas genom utnyttjande antingen i hemlandet eller ute på missionsfälten av de krafter, som ej längre kunna stå i egentligt missionsarbete.
2) Att det är en plikt för missionären att så sannt, levande och allsidigt som möjligt inför missionsförsamlingen i hemlandet framlägga förhållandena på missionsfältet, såväl de mörka som de ljusa, samt att det å andra sidan gäller för missionsvännerna att så gå in i missionsgärningen, att de ej blott kunna dela framgången utan ock motgången med trohet och förbön.
3) Att de som mottagit Guds kallelse till missionens tjänst och avgivit missionslöftet alltid bör vara medvetna om att de därmed på ett särskilt sätt ställt sig till Guds förfogande i missionens tjänst, även om deras uppgift icke alltjämt skulle bli förlagd till missionsfältet, samt att på grund härav missionsorganisationerna och missionsvännerna för övrigt med förståelse för sådana missionärers ställning söka göra vad möjligt är, dels för att deras kunskaper och erfarenheter måtte komma missionen till gagn dels ock, där så behöves, för att deras levnadsförhållanden må bliva så bekymmerfria som möjligt.

Mötet uttalade en önskan att genom Kvinnokommittén få sända en varm hälsning till alla frånvarande kvinnliga missionärer såväl i hemlandet som ute på missionsfälten, likasom att missionärerna och Kvinnokommittén skulle ömsesidigt ihågkomma varandra i förbön på morgonen den 1:sta i varje månad.

Stockholm som ovan.

Lotten Reuterskiöld. Anna Baeckman.

FRÅN HEMARBETET.

Fröken Ebba Burén och fru I. Bölling ha nyligen företagit en resa tillsammans. Fru B. skriver:

"Under förra hälften av november månad hade fröken Ebba Burén och undertecknad förmånen få besöka några platser i Närke och Västergötland. I Örebro samlades vi första aftonen i ett privat hem för en liten missionsstund och dagen därpå å K. F. U. K:s lokal. Där kändes det synnerligen varmt och mottagligt — en verklig missions- och böneande. En liten "Daggryning" arbetar där sedan i början av året för våra flickskolor, och en annan grupp samlas regelbundet till bön för Kina.

Från Örebro gick färden till Mariestad, Brodderud, Hassle, Ullervad och Lidköping, där möten höllos och där vi fingo "stärka varandras händer i det goda verket".

Till gamla och nya vänner å dessa

platser ett varmt tack för de dagarnas samvaro! Må de bära någon frukt för Guds verk i Kina!

I Mariestad fingo vi besöka en av vår missions bästa vänner, som nu till följd av kroppslig klenhet var "tagen avsides". Vi påmindes om "korsets väg till härligheten". Gud välsigne kära tant E.! — *Hans* ljuvlighet skingre mörkret under de svåra stunderna!

På Hålahults sanatorium funno vi månget hjärta öppet och varmt för missionen. Där fingo vi en afton för ett tacksamt auditorium visa skioptikonbilder från Kina och kvällen därpå ha ett möte för den talrika personalen. Vid ett par morgonböner hade vi ock tillfälle att frambära livets ord. — Det gladde oss mycket att vid avresan från denna plats få mottaga flera missionsoffer, dels penningar, dels några vackra arbeten för vår försäljning. Med en innerlig bön att Guds välsignelse må vila över hela denna anstalt, dess läkare, sköterskor och husmor, såväl som alla dess, mestadels unga, patienter och stora personal skildes vi därifrån.

I Köping fingo vi något senare avlägga ett mycket kärt besök. Vår kära mångåriga vän, fru H., hade där anordnat sparbössetömning och missionsafton i kyrksalen, dit en rätt stor skara både yngre och äldre samlats. "Skarorna i Kina och dess behov" samt "Herrens verk bland de unga i Kina", voro de ämnen vi där fingo stanna vid. Efteråt gavs oss tillfälle att, under den tedrickning, som samtliga inbjödos till, få sammanträffa med många vänner, som i åratal stått vår mission nära och genom julgåvor, brev och först och sist genom trogen förbön uppmuntrat och stärkt oss. Ett par av dessa vänner, som voro förhindrade att närvara, fingo vi dagen därpå tillfälle att besöka. Samma dag hade vi ock tillfälle att i det vänliga hem vi gästade berätta om Kina för en tacksam vänkrets och på e. m. var en missionsstund anordnad på det präktiga ålderdomshemmet, för bortåt ett 60-tal gamla. Först fingo dessa höra ett Guds ord och om hur detta ord är verksamt i hednavärlden. Sedan bjöds på kaffe med dopp av samma vänner som anordnat samkvämet i församlingssalen."

AFTONSTÄMNING.

Av DAGNY BERGLING.

Det har varit en varm dag om än icke som nere på slätten. Ehuru det är i augusti månad, ha friska fläktar kommit, som gjort hettan mindre svår att uthärda.

Vid foten av berget Go-shan ligger staden Uanchuan. Därinne bo syskonen Hahnes på sin lilla enkla utstation, som de om somrarna begagna både såsom tillflyktsort och arbetsfält.

Utanför i ett konfucianskt tempel ha familjen Linders och vi vårt tillhåll över sommaren. Det hus, vi bebo, ligger bakom tempelgården. Det består av två våningar och är byggt uppe på en 15 fot hög mur, försedd med veranda och tak. Här är torrt och alltid skugga på någon sida. Vackra cypresser omgiva huset. En härlig utsikt ha vi över Go-shan, andra berg, dalar, terasser, slätter, floder och otaliga byar. Långt nere se vi trakten kring Hotsin, där vi bodde under den tid, då vi försökte öppna staden Hancheng, samt Ümenkeo vid Gula flodens mynning, där vi för 21 år sedan foro över i hopp att kunna föra Shensifolket till Herren Jesus. Dessa platser föra så många minnen med sig men uppväcka även vårt lov och tack, för att Herrens arm icke är för kort att öppna kopparportar. Den tiden kändes det nämligen,

som stodo vi inför starka kopparportar, vilka endast Guds ingripande makt förmådde öppna.

En tempelfest har firats på en av höjderna. Några av oss ha varit däruppe tillsamman med åtskilliga kinesiska bröder och systrar från slätten, som kommit hit upp för att vittna om Jesus bland dem, vilka infunnit sig i templet för att tillbedja. Många tempelbyggnader finnas däruppe. Avgudarna voro med anledning av högtidligheten iklädda fina, broderade silkesdräkter. Rökelsestickor brändes. En präst satt vid altaret, och för var och en, som kom och knäböjde, slog han på en järnkula för att väcka gudens uppmärksamhet. I en djup skål på altaret lades pengarna. O, hur smärtsamt det kändes att se dessa skaror av tillbedjare så allvarliga och högtidliga böja sig för de stumma avgudarna!

Utanför templet talade vi om för besökarna, vem som allenast kan frälsa. Prästen skickade då ut en man, som började slå på en stor klocka — detta troligen för att hindra oss. Vi slogo oss nu ned på ett annat ställe, och alltid voro några villiga att lyssna. En kvinna sade: »Detta har jag hört av en i vår by, som tror på er lära.» Hon och en annan kvinna, som även föreföll mycket trevlig, lovade att hädanefter tjäna blott den sanne Guden. En äldre kvinna, som bor långt härifrån, kom sedan hit för att få veta mer om Gud. Hon lyssnade och frågade. Det uppmuntrar oss så mycket, när vi se, att det blir liksom rum i hjärtana.

Här och där på tempelgårdarna mötte vi troende i fullt arbete med utdelning av traktater och böcker.

Men andra voro ock i arbete. En man med ett blekt utseende hade satt upp en på vitt tyg utförd målning, föreställande himlen och helvetet. Himlen var framställd under bilden av ett tempel, helvetet avbildat genom grymma scener, där djävlarna torterade sina offer, kastade dem i brinnande olja, sågade dem i två delar, klämde dem platta o. s. v. Stackars man, så nitisk han var att vägleda andra men utan att själv känna sanningen och vägen till livet!

Nu är det afton. Solen har dalat. Skyarna äro färgade i guld eller längre bort vackert blågrå. Människor, som varit på tempelfesten, bland dem många vackert prydda kvinnor och barn, ser man här och där i dalen på smala stigar vandra till sina hem i olika byar. Andra tillbringa natten häruppe, då och då tillbedjande avgudarna. Där kommer en fåraherde med sin hjord, smällande med sin långa piska, så att det genljuder som bösskott i dalen. Nu mörknar det — och mörkret faller så hastigt i Kina. Framför mig synas konturerna av ett tempel c:a sju minuters väg härifrån. Det tager sig så vackert ut i skymningen. Men därinne är det allt utom vackert. Väggen mitt för ingången framställer ett landskap, berg, vatten, tempel och broar. Allt är uthugget i löst, fyrkantigt tegel, som sedan glaserats i kulörta, starka färger. Omkring templet och ingången äro av hela stenar pelare uthuggna med drakar, som slingra sig omkring dem. Men gudarna då, hurudana äro de? Jo, just sådana, som jag önskar att alla gudar skulle se ut. På en har polityren fallit av. En annan har mist huvudet, en arm eller ett ben. Här och där sticker själva träet fram. Den ene ligger kastad över den andre. Ja, avgudarna skola förgås.

Med undantag av de i templet tillbedjande gå Shansiborna snart till ro och vila för natten.

Långt borta i fjärran synas Shensibergen. Ack, där gå invånarna inte så lugnt till vila! Ängsligt lyssnande lägga de sig, och vid det minsta ljud vakna de upp, sedan de väl somnat.

Ar det rövare? Måtte ställningen bli förändrad också där! Natten förefaller så lång där borta. Men nöden skall ej fortgå längre, än Herren tillåter. Många troende ligga där i förbön. Och Han, som icke glömde Abrahams förbön, utan räddade Lot, skall i sin egen tid låta en ljusare morgon följa på natten också för Shensis befolkning.

FRÅN VÄRLDSMISSIONSFÄLTET.

Söndagsskola vid vägkanten.

Hundraden av söndagsskolor i Korea hava satts igång på följande sätt: En missionär, väl försedd med kolorerade tavlor, går ut till någon by och slår sig ned under något träd eller vid vägkanten. Snart nog samlas en skara barn omkring honom för att se på honom och höra, vad han har att säga. Missionären säger några ord, sjunger en sång, t. ex.: "Jesus älskar mig, jag vet", ger vart och ett av barnen ett kort och ber dem komma igen nästa söndag och taga andra med. Nästa söndag går han ut till samma plats och — där äro barnen honom till mötes! Några våga sig till att säga efter en vers eller någon text. Om några söndagar rent av längta de efter missionärens ankomst. Det ter sig nu riktigt som en liten söndagsskolklass och rätt många försöka, om också litet blygt att börja med, att stämma in i sången. Så kan det hända, att någon av barnen eller en vänlig granne erbjuder sitt rum eller sin gård till regelbunden mötesplats, och så är skolan igång. Några "skolor" ha söndag efter söndag hela långa vintern hållits under ett träd vid vägkanten.

Sedan detta arbete påbörjades för några år sedan, hava tusentals barn nåtts med ordet om Jesus. För några dagar sedan berättade en korean: "Då jag förr gick till den byn, sjöngo barnen där alla hedniska visor — *nu* hör man bara "Jesus älskar mig".

Hoppingivande tecken i Kina.

Den kinesiske pastorn C. Y. Cheng, en av redaktörerna för "Kinamissionens årsbok" för 1917, talar om tre särskilda förhållanden, som äro utmärkande för ställningen i Kina just nu: 1) De kinesiska kristna inse mer och mer sitt ansvar att tjäna i församlingen och visa större iver i evangelisationsarbetet; 2) ett allt djupare behov av sammanslutning församlingarna emellan gör sig gällande; 3) de inhemska församlingarna och missionssällskapen, de infödda och missionärerna hava aldrig förr stått på så god fot med varandra eller bättre förstått och respekterat varandras synpunkter, än vad nu är fallet.

Bibelklasser för kvinnor i Korea.

Omkring 900 koreanska kvinnor samlades i mars månad detta år till bibelstudier i Pyeng Yeng. Gamla och unga, medelålders kvinnor och småflickor, kvinnor i silke såväl som i grövsta bomull, kvinnor med packning på huvudet och småbarn på ryggen, uttröttade av milslång färd på dåliga vägar, ensamma eller i grupper av två, fyra eller ett halvt dussin — alla strömma de in till Bibelskolan vid tiden för dess öppnande. Där mötas de av en kommitté av koreanska kvinnor, som anvisa dem bostäder — skolans sovrum kunna ej rymma dem alla. Vilken kvinna som helst, tillhörande Pyeng Yangs station (Presbyterianska missionen), får komma och vara med om denna 10 dagars kurs för att veder-

kvickas av umgänget med andra troende.

Allesammans äro de från landet — för stadens kvinnor hålles en klass längre fram — och alla betala de sin resa, sitt vivre samt en liten avgift för undervisningen.

Nybörjaren undervisas i läsning, Markus' evangelium och katekes. Om de lyckas nå fram till ett gott resultat, erhålla de ett betyg, som ett annat år berättigar dem att komma in i en högre avdelning.

(The Korean Mission Field.)

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen.

För Guds nåd mot S. M. K. under det gångna året, s. 4, 5.

Att missionsarbetet i denna orostid kunnat fortgå, s. 4, 8, 9.

Att Herren så underbart dragit försorg om oss, s. 5.

För missionsvännernas trogna samarbete, s. 6.

Tacksägelse- och böneämnen.

Den glädje och uppmuntran doktorinnan Maria Berg fått vara till, s. 6.

För de nydöpta i Pucheng, s. 9.

För Herrens beskydd över missionärerna på deras resor, s. 10.

Böneämnen.

Om ny nåd för det nya årets uppgifter, s. 5.

Att förbindelsen mellan missionsarbetarne i hemlandet och på fältet må upprätthållas på ett korrekt och levande sätt, s. 11.

LITTERATURANMÄLAN.

På Elkan & Schildknechts förlag har utkommit "Tre andliga sånger" av Johan Helmich Roman i bearbetning av Patrik Vretblad. Roman, "den svenska musikens fader" död 1758, var en ganska produktiv tonsättare och vi äga av hans hand bl. a. ett 80-tal andliga sånger, de flesta till text ur Davids psalmer. I sin litet kärva men innerliga form vittna de om sitt ursprung från en allvarligare och mindre konstlad tid, och bland dem torde finnas mer än en, som skulle utgöra ett välkommet tillskott till vår ej allt för rika andliga tonskatt av sånger, som sjungas. Av de nu utgivna är kanske Davids 51 psalm: "Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta" den, som gör det starkaste intrycket. Dess något ålderdomliga färg gör hjärteropet än mer inträngande.

Samma förlag har också utsänt en vackert klingande sättning till Davids 23 psalm av Knut Sjöblom, ett Requiem av Ivar Tägtström samt Wallins av hopp osh tro burna psalm: "Kommen till en Fader åter" (Sv. ps. 491) i tonsats av Carl Bohlin, de båda sistnämnda för sång med obligat violin. Samtliga äro väl värda att beaktas av musikintresserade.

Ett för många välkommet arbete blir säkert Ivar Widéens "150 koralförspel". Utgivaren, domkyrkoorganist i Skara, är en bland våra främsta nu levande kyrkomusiker, och hans namn talar för sig själv.

F. G. B.

Bedjen för missionärerna! Skriven till missionärerna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

PRENUMERATIONSANMÄLAN FÖR ÅR 1919.

KINA-MISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND,

organ för Svenska Missionen i Kina, anmäler härmed sin 24:de årgång.

Tidningen utkommer efter samma plan som under år 1918. Den vill vara en enande länk mellan missionsarbetarna på fältet och dem, som i hemlandet genom förbön och offer bära upp missionens sak. Med tanke på de rika möjligheter, som nu erbjuda sig på S. M. K:s till skörd mognande fält, kunna vi förvisso vänta ett innehåll i missionsmeddelandena, som med särskilt intresse och förbön skall mottagas av missionens vänner. Av stort intresse äro de iakttagelser, som missionär E. Folke nu är i tillfälle att göra, och som undan för undan komma att delgivas tidningens läsare. S. L. vill även genom meddelanden från redaktion och expedition och genom anvisningar för dem, som särskilt på bönens väg vilja vara med i arbetet, vara ett verksamt och sammanbindande organ i det stora, gemensamma arbetet. Genom såväl dessa avdelningar i tidningen, som genom underrättelser från hemlandsarbetet vill S. L. hålla missionens vänner i kontakt med det som rör missionen och är av gemensamt intresse. Enligt en från många håll uttalad önskan kommer även under 1919 en serie bibelstudier att genomlöpa årgången. Ävenså skola goda stycken rörande livet i Cud inflyta.

Red. vill vinnlägga sig om att göra tidningens innehåll så omväxlande som möjligt. Från skilda fält skola meddelanden förekomma, artiklar och notiser av speciellt missionsintresse skola inflyta, och de små missionsvännernas avdelning skall ej heller saknas.

I fråga om illustrationer och utstyrsel vill red. vinnlägga sig om att tidningen fortfarande skall komma att motsvara missionsvännernas anspråk.

Ett hjärtligt tack uttalas till alla dem, som i kärlek och förbön medverkat till vår tidnings spridning. Den ökade spridning, tidningen erhållit under 1918, är en stor uppmuntran, men ännu äro vi ej vid målet. Måtte S. L. därför ännu få komma in i många tusen hem i vårt land!

På grund av att tryckningskostnaderna nära nog fördubblats, måste prenumerationspriset höjas med 50 öre. Således kommer tidningen, rekvirerad på posten, att för helt år kosta kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 75, en månad kr. 0: 50.

När 5 ex. eller därutöver under s a m m a adress rekvireras från expeditionen, blir priset pr ex. kr. 2: — varjämte vart 6:te ex. lämnas gratis.

Prenumerantsamlare kunna ock prenumerera på tidningen å postkontoret i sin hembygd samt insända postens kvittenser till S. M. K:s exp. För varje femtal postkvitton erhålla de då kr. 2: 25 men intet friexemplar.

Enstaka ex. till utlandet kosta kr. 3: 40. Prenumerera i god tid. Begär provexemplar till utdelning. De erhållas gratis å expeditionen.

Obs.! När mindre än 5 ex. tages, bör prenumeration ske på posten.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**

Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. Missionstanken genom århundradena. Vid årskiftet. Källorna. Brevavdelningen. Från Allmänna Svenska Missionskonferensens kvinnokommittté. Aftonstämning. Från världsmissionsfältet. Från hemarbetet. För S. M. K:s bedjande vänner. Litteraturanmälan.

Stockholm 1918. Svenska Bok- & Tidningstryckeriet.

2. ÅRG. 24. 15 JANUARI 1919. PREN.-PRIS 2: 25

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

以便以設耳

耶和華以拉

EBENEZER

HERREN FORSER

Organ för Svenska Missionen i Kina.

Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus; ja, över dem som bo i dödsskuggans land skall ett ljus skina klart. Es. 9:2.

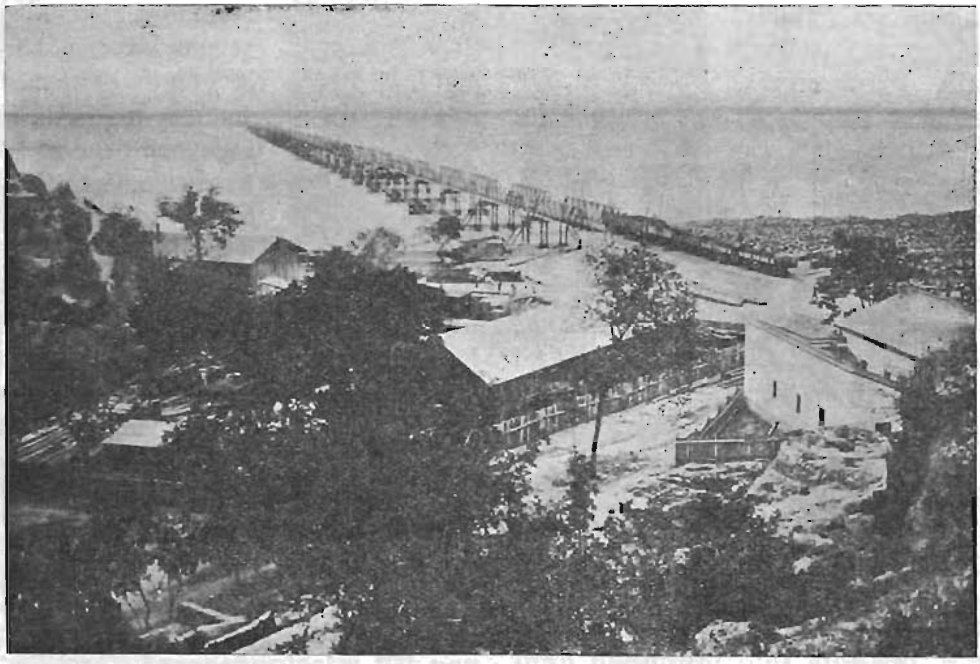

JÄRNVÄGSBRO ÖVER GULA FLODEN, PÅ LINIEN PEKING—HANKOW.

GUDS OÄNDLIGA KÄRLEK.

Jag stod en gång vid ett vattenfall. Det var kollossala massor, som kastade sig över branten ned i bråddjupet. Och det var ett skönt skådespel. Men det var icke den tanken, som grep mig djupast, utan denna: så här håller det på dag och stund. Hit komma resande efter resande, och de se alltjämt samma väldiga syn. Ständigt nya massor av vatten störta sig ned. Vi fara hem. Natten sänker sig över detta skådespel. Vattnet störtar sig alltjämt utför. Årstiderna växla, men vattnet går oavbrutet sin väg fram.

Jag tänkte på en annan källa, Guds källa, som ock har vatten till fyllest. Och jag tänkte: så här är det med Guds kärlek. Ibland sover jag över den, men den går dock sin mäktiga väg fram. Ibland jublar jag över den. Ibland ser jag den, ibland ser jag den icke; släkten komma och släkten gå — samma oändliga kärlek. Det växlar i tiden. Hur se icke vi äldre tillbaka på gångna tider. Tänka vi på Guds rikes historia, hur har icke allt blivit annorlunda. Vi se på, vad som sker nu i dagarna, på den nyaste tidens tilldragelser. Och vi ta oss för huvudet och tänka: det är knappt jag hinner med ens med tanken. Nya meningar, nya livsrörelser tränga fram. Men samma oändliga kärlek, Guds källa med samma majestätiska lugn och rikedom låter strömmar av kärlek gå ut över världen.

Och är det så, då finns det hjälp för oss. Och den hjälpen ligger däri, att vi få en ledning från denna källa med dess levande kraft in i våra hjärtan och liv.

Fr. Hammarsten.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Bedjen för missionärerna! Skriven till missionärerna!

FRÅN REDAKTIONEN.

Kommitten för Svenska Missionen i Kina höll den 9 jan. sitt konstituerande sammanträde. Till ordförande återvaldes överste H. Dillner. Vice ordföranden, rektor J. Rinman hade anmält, att han, på grund av tilltagande kraftnedsättning och sjukdom nödgats taga sig en längre tids tjänstledighet och därför ej kunde så aktivt som hittills deltaga i Kommittens arbete. I anledning härav valdes dr. Karl Fries till vice ordförande. Till kassaförvaltare återvaldes överingeniör K. G. Magnusson.

I en skrivelse till Kommitten hade t. f. sekreteraren, kommendör O. von Feilitzen, anmält, att han nu önskade träda tillbaka från denna sin befattning och från medlemskapet i Kommitten. Under mycken trohet och självuppoffring har kommendör v. Feilitzen alltsedan missionssekreterare Josef Holmgrens frånfälle skött sekretariatet. Han har i fråga om vissa områden inom sekretariatet, för vilka han ägt enastående förutsättningar, utfört ett ovärderligt arbete. Så har han bl. a. varit sysselsatt med omfattande förslag till stadgar och arbetsordning för S. M. K. Men än mer, han har varit en andlig kraft, en förbönens man i vårt arbete. Med osviklig trohet har han burit missionens alla angelägenheter på sitt hjärta. Han har varit en säker lots, som alltid styrt den rätta kursen i enlighet med de grundprinciper vilka S. M. K. fått som en dyrbar gåva från Gud. Under det sista året har kommendör v. Feilitzens hälsa varit mindre tillfredsställande. Sistlidna höst kom därtill en hel månads avsidestagande i den s. k. spanska sjukan. Hans krafter äro nu ej vad de förr varit. Men på samma gång vi innerligt tacka Gud för allt han givit S. M. K. genom denne sin trogne tjänare, uttrycka vi vår förhoppning, att genom missionens vänners förbön och Kristi Andes hjälp, kraft må beskäras kommendör v. Feilitzen att ännu utföra en del viktiga uppdrag, rörande vilka Kommitten anhållit om hans medverkan. Då han nu i sitt hem är sysselsatt med dessa viktiga uppgifter bedja vi att på ett särskilt sätt få innesluta honom i missionsvännernas förböner.

Till missionssekreterare utsåg därefter Kommitten missionär Nath. Högman, vilken, under förutsättning av nödig teknisk hjälp i expeditionsarbetet, t. v. åtog sig denna uppgift.

Trettondedagen höll S. M. K. sitt sedvanliga möte med sparbössetömning i Betsedakyrkan, Stockholm. Resultatet blev i år mycket glädjande och översteg betydligt fjolårets. Från många andra håll komma liknande underrättelser. Sparbössor och offerkuvert erhållas kostnadsfritt från exp.

Oroligt i Shensi. Vi hänvisa till doktorinnan Maria Bergs brev i denna tidning.

BREVAVDELNINGEN.

ÅTER TILL HOYANG.

Avskedsstunden var kommen. Vi skulle lämna den plats i närheten av Uanchuan, där vi hade tillbrakt ett par av årets hetaste månader. Herren hade däruppe givit oss vila och härlig, frisk

luft, så att vi med tacksamma hjärtan reste därifrån.

Efter att ha sagt farväl till missionär Hahnes begåvo lille Rudolf och jag oss av nedför berget till en utstation, Pehchuang, som tillhör Ishih. Vi hade lovat att tillbringa en söndag där. Kärt var att få möta gamla vänner och se, hur Herren hade välsignat dem. När vi för omkring 20 år sedan på denna plats upptogo mission, hade vi endast en trång gård att samlas på. Nu ha de troende själva byggt ett stort, vackert kapell samt flera rum. Mycket folk kom till mötena. Det var en stor glädje få se sådana, som vi sett såsom barn, nu vuxna med sina hustrur eller män sitta vid sina föräldrars sida, ett med dem i det viktigaste av allt. Må Herren i fortsättningen få bevara dessa vänner, föra dem framåt och uppåt, tills vi samlas i vårt rätta hem!

Påföljande tisdag hade vi stämt möte med herr Lindén, doktorinnan Berg och hennes dotter Ester nere vid Gula floden på en plats, där vi bruka fara över till Hoyang. De båtar, vi fått löfte om att få följa med, voro fullpackade med folk, och endast två båtar hade tillåtelse att fara över. Ingen ville lämna sin redan dyrt betalade plats. Också för medförda varor hade de ju erlagt avgift. Ledaren sade sig ej veta, hur han skulle handla. Men min man förklarade, att han måste försöka ordna det på bästa sätt. Endast sällan gå båtar över nu för tiden, och alla, som behövde komma över till Shensi, voro naturligtvis angelägna att taga tillfället i akt. Slutligen fördes dock en tredje båt fram, och snart voro vi ute på floden. Ibland drevo vi med strömmen, ibland åter drogos båtarna med rep av män, som vadade i vattnet.

För oss, Hoyangbor, som varit skilda under hela sommaren, var det kärt att åter vara tillsammans, och vi hade så mycket att tala med varandra om.

Lyckligt och väl kommo vi över till Shensisidan. Där kommo två av de våra oss till mötes med flera vagnar samt med mjölk, välkomstkaka, plättar, smör och bröd från Hoyanghemmet.

Som vi insågo, att vi ej, medan det var dagsljus, kunde komma fram till vår station, stannade vi över natten på ett värdshus, fortsatte sedan resan mycket tidigt nästa morgon och voro framme i Hoyang före kl. 11 f. m. Utanför staden mötte skolgossarna oss med flaggor, och så sjöngo de för oss, innan vi körde in genom porten. Så stannade vagnarna utanför stationen. O, vad det kändes skönt att vara hemma igen!

Jag måste ut i trädgården för att se på blommorna och grönsakerna. Bordet var prydligt dukat med färdiglagad mat. Överallt stodo blommor. Det gjorde våra hjärtan gott att se så mycken vänlighet från vårt husfolks sida. »Välkommen hem»! stod också skrivet på papper.

Endast en dag hade vi emellertid varit hemma, då oroligheterna åter började. Nu var det icke rövare, som väntades, utan s. k. »frivilliga» från Hancheng, som gått över till Ko-Chien, den man, som härjat här så länge. De ville nu intaga Hoyang. Natten till fredagen eller på själva fredagen beräknade de att vara här. Såsom förut bådo vi Herren beskydda både staden och oss. De »frivilliga» och en del löst folk lämnade mycket riktigt Hancheng med Hoyang som mål. Under vägen blevo de oeniga. Några ville gå, andra icke. Så sände Herren regn och åska. Och så kom det bud, att Hancheng-mandarinen, som beskyllts för försnillning och varit insatt i fängelse, hade rymt. Det ena med det andra gjorde, att de vände om igen och ej kommo hit, som planlagt var.

Härvarande frivilliga ledare ville, att Robert skulle försöka medla fred. Robert fick också tala med den för

tillfället tillsatta mandarinen men denne sade sig vara emot förslaget. Ü, en frivillig ledare, ville försöka samla folk till ny strid. Men för honom gick det illa. Han påträffades slagen till blods, död vid vägen, medan hans häst helt lungt gick och betade utmed vägkanten. Vår diakon Gao reste i går förbi det blodiga stället. Herren omintetgör de ondas anslag. Trygga äro vi under allt i Fadersarmarna.

Gosskolan började för en tid sedan. Flickorna skulle börja sin skola i morgon, om nämligen regnet upphör, så att de kunna komma.

Vi äro alla friska och glada och alla Hoyangbor sända till hjärtligaste hälsning till alla kära missionsvänner. Säkert viljen I med oss bedja, att Shensi åter må få ordnade förhållanden, så att arbetet kan gå framåt till Guds förhärligande. *D. B.*

UTDRAG UR BREV FRÅN DOKTORINNAN MARIA BERG.

I brev till en vän i Stockholm dat. Hoyang den 26 sept. 1918 meddelar doktorinnan Maria Berg att staden Hoyang, där hon då vistades, den 20 sept. kl. 9 f. m. efter tre och en halv timmas beskjutning intogs av rövare. Dagen förut hade en förberedande beskjutning ägt rum från kl. 12,30 till mörkrets inbrott. Hon skriver: »Just då när rövarne voro här utanför staden mötte Herren oss med så härliga ord ur »Ljus på vägen», bl. a. »Jag vill lyfta upp mina ögon till bergen från vilka min hjälp kommer, min hjälp kommer från Herren. Såsom bergen äro runt om Jerusalem, så är Herren runt omkring sitt folk från nu och till evig tid. Emedan du har varit min hjälp, därför vill jag fröjdas i dina vingars skugga. Du vår Gud, skall du icke hålla dom över dem? Ty vi förmå intet mot denna stora hop, som kommer emot oss, och själva veta vi icke, vad vi skola göra, utan till dig se våra ögon.» — Det var så härligt att just den kvällen få dessa ord! Prisen med oss Herren, som är rik i kärlek och trofasthet.»

Vidare berättar doktorinnan B. att omkring 160 personer tagit sin tillflykt till missionsstationen under rövareanfallet och att dessa nu dagligen undervisades i evangelie grundsanningar. Stor mottaglighet förnams ibland dem. »Det är ett alldeles märkvärdigt tillfälle Gud nu givit att nå så många på en gång. Här sås ock rikligt ut och Herren har lovat att giva växten.»

Att det dock var förenat med rätt stor risk att hysa alla dessa visar följande. En dag, då doktorinnan B. kom utom dörren får hon se tvänne soldater med gevär på axeln uppkrupna på trädgårdsmuren alldeles bredvid. De hotade att genast nedskjuta en man, som just hunnit komma in på gården medelst en stege. »Går du inte hem, skjuta vi dig», skreko soldaterna och han måste oförtövat ge sig iväg. Tydligen var detta en av dem känd man, av vilken de ville utkräva penningar.

Flera exempel på att just denna nöd fått driva flera utomstående att hos missionärerna fråga efter den sanne Guden, Han som allena kan hjälpa, berättas ock. Och så bedja våra systrar i Hoyang att få vara inneslutna i missionsvännernas varma förbön.

SMÅDRAG FRÅN JULEN PÅ BARNENS HEM

Det var ett par dagar före jul. I köket var det liv och rörelse, uppkavlade ärmar, mjöliga händer; det var storbak, barnens eget julbak. Inte var degbiten stor men det var välsignelse med den, som en av ägarna sade.

Getter, kaniner, gubbar och bullar formades av ivriga gosshänder.

En dag senare. Nästan hela skaran var åter i köket men nu samlad omkring en stor låda, som kärleksfulla vänner i Småland packat och avsänt. Äntligen kom locket av och där lågo bl. a. rart och gott en hel rad stora, härliga limpor! Då bröt jublet löst: »Nu få vi doppa i grytan ändå och det utan ransonering»!

Så kom »dopparedagen», länge efterlängtad. En av de mindre gossarna klagade på f. m. över, att han inte kände någon julstämning, men vid grytan utbrister han: »nu kommer den», (julstämningen) och genast blev han på storebrors armar hissad högt i tak och var sedan den gladaste av de glada.

Julen har varit lycklig med ibland stormande, oskyldig glädje med lek och ras men också med stilla, ljuvliga, heliga stunder omkring Honom, som är julens största gåva. Varken sjukdom eller annat störande har kommit inom vår lilla krets. Guds och hans vänners kärleksfulla omtanke gjorde det möjligt för oss, att även i det yttre få fira en glad jul, fastän det såg mörkt ut i förväg. Vår otro kom ånyo på skam.

Ett av de oförgätligaste minnena ha vi från sista aftonen på det gamla året, då känslan av frid och glädje, som vilat över oss under julen nådde sin höjdpunkt. Först en stilla stund omkring tänd julgran, då vi i sång och bön fingo giva Gud vårt hjärtas tack för all Hans nåd under det gångna året — »tack för prövningar och strider, tack för hopp, som uppfyllts väl». Med detta tack i våra hjärtan samlades vi med så många andra i den lilla vackra kyrkan i Duvbo för att där vänta in det nya året och få taga det och allt, som det bär i sitt sköte, ur Guds, vår Faders hand. En liten susning gick genom vår lilla skara, då en av de våra, (Henrik Berg) till överraskning för oss alla, trädde in och förrättade altartjänst, varefter missionär Högman och församlingens pastor predikade.

Säkert var det mer än ett hjärta, som under årets sista minuter suckade till Herren om att få sitt namn skrivet i Lammets livsbok, och att Gud i nåd ville utplåna och förlåta de synder, som skrivits i »böckerna» under det gångna året.

Gud välsigne vår kära unga skara och deras älskade föräldrar, som arbeta och kämpa för Honom långt borta i fjärran land! Fastän inga brev kommit till eller under julen ha våra tankar så ofta varit med dem därute, och de unga tröttnade ej att höra berättas om hur mamma och pappa ha det, hur de fira jul och om deras arbete m. m. Kina är kärt för unga hjärtan men ej endast därför att deras egna kära äro där. Gud välsigne Kinas folk med frälsning! Må julens stora gåva bli mottagen och kär även för dem.

G. W.

FRÅN HEMARBETET.

Från det sedvanliga Trettondedagsmötet i Betesdakyrkan meddelas följande:

Överste Dillner inledde mötet med att läsa Jes. 6 kap. samt påminde om att syftemålet med detta möte var att frambära våra offergåvor och våra böner för missionen och dess arbetare.

Sedan grosshandl. Westrell sjungit en sång, talade överste Dillner över »Guds nåd i Kristus Jesus». Det kändes så dyrbart att få sitta ned och höra om denna nåd, så outsägligt rik och

överflödande som den kommit till oss genom Jesus Kristus. Guds nåd belystes med många drag ur Israels folks historia. Talaren riktade följande varma maning till de unga: »Finnes du här, du unga vän, som i ditt hjärta känner kallelsen att gå ut på missionsfältet, så skynda dig, tiden hastar. Gå medan det heter i dag. Må det bli det lovoffer som i dag frambäres, att något hjärta nu säger ja till Guds kallelse.»

Grosshandl. Westrell sjöng åter en sång, vars första vers lydde så:

"Det går en väg till himlens land, en väg så underbar.
Den leder genom öknens sand, till källan ren och klar.
Vill du gå med, den smala väg, till Sions höjder, säg?"

Missionär V. Wester läste sedan Ps. 57. Han påminde om hurusom denna psalm övervägande är en lovsång och påvisade huru oändligt mycket vi denna dag hade att tacka och lova Gud för, då vi tänka på vårt missionsarbete undet år som gått. Arbetet har gått framåt som aldrig förr. Vi få snart se det då statistiken kommer. Det bör dock inte bara vara det yttre som får stämma vårt hjärta till tack och lov, utan den inre fostran Gud fått utföra bland våra infödda kristna och utvecklingen i deras kristliga liv.

För detta få vi särskilt tacka och lova Gud.

Efter en ny sång av grosshandlare Westrell avslöts så mötet med bön och gemensam sång.

L. B.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen.

För resultatet av sparbössetömningen i Stockholm och på andra platser, s. 19.

Att det blivit möjligt för våra Shensisyskon att återvända till sitt arbete, s. 20.

För det underbara beskydd de fingo erfara under Hoyangs intagande och för de rika tillfällen att nå skaror med evangelium, s. 21.

För en lycklig julhelg, s. 22.

Böneämnen.

Att varaktigt lugn snart måtte bli rådande i Shensi och

att Guds ords rika utsäde må bära frukt, s. 21.

att Guds rika välsignelse måtte vila över kommendör v. Feilitzen, s. 19.

Vi kunna icke taga med oss något från denna världen mera än: Kristus utgestaltad i oss. Och vad vårt kall eller vår sysslа är må hava varit, den enda frågan är: Har det fått tjäna till utformandet av Kristusmänniskor i oss?

Adolf Saphir.

Korset har sin historia; evangelium har framsprungit ur en historisk tilldragelse, som ingen kan förneka. Korset är en klippa evinnerligen. Må vi blott finna vägen till passionshistoriens medelpunkt. Även i denna heliga historias pelargångar kan man gå vilse, så att man icke finner det väsentliga. Detta är den korsfäste själv.

Fr. Hammarsten.

TILL REDAKTIONEN INSÄNDA SKRIFTER.

MISSIONÄRERNAS BARN.

Sveriges missionsförsamling tillägnad, av Anna Fredén.

Denna länge och omsorgsfullt förberedda skrift har tillkommit på uppdrag av Allmänna Svenska Missionskonferensens Kvinnokommitté och utkommer nu samtidigt på Svenska Kyrkans Missions, Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens och Svenska Missionsförbundets förlag. Pris häft. 2:25.

Denna bok förtjänar att särskilt uppmärksammas av alla vänner till missionen. Författarinnan har löst sin grannlaga och svåra uppgift på ett både sakligt och om klar psykologisk blick vittnande sätt. Framställningen grundar sig på fakta vilka under icke ringa möda, och från vitt skilda håll, insamlats. I denna framställning möter oss på en och samma gång den insiktsfulla fostrarinnans vakna iakttagelse och den erfarna moderns förstående kärlek. Endast en moder kan så tolka barnens känslor och erfarenheter. Detta, att barnens sida av saken så hjärtegripande skildrats, synes mig vara en av bokens största förtjänster.

De svenska missionärerna och deras barn skola stanna i beständig tacksamhetsskuld till författarinnan, som så förträffligt tolkat vad deras hjärtan känna i denna sak. Bland missionslivets skiftande svårigheter och lidanden torde intet kunna jämföras med de svåra skiljsmässorna från barnen. Må denna bok finna allt det beaktande den i så hög grad förtjänar. Må den finna väg till mångtusende hem och väcka till förbön för missionärernas barn.

N. H.

MISSIONSPROFESSURER VID VÅRA UNIVERSITET.

Av A. Kolmodin, L. Nordblads bokhandel, Uppsala. Pris 75 öre.

Denna skrift, som utkommer som XXII i serien Bibliska tids- och stridsfrågor, är ett särtryck ur Svensk Missionstidskrift 1918 och behandlar den f. n. aktuella frågan om missionsprofessurer vid våra universitet.

N. H.

MISSIONSBERÄTTELSER FÖR BARN.

Utgivna av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse. 15 sid. pris 10 öre. A. B. Svenska Kyrkans Diakonistyrelses bokförlag, Stockholm.

Missionsberättelser för barn förtjäna vidsträckt spridning.

Betydelsen av att kunna sätta en god missionsberättelse i barnens händer kan ej överskattas.

N. H.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. Guds oändliga kärlek. Från redaktionen. Brevavdelningen. Smådrag från julen på Barnens Hem. Från hemarbetet. För S. M. K:s bedjande vänner. Till redaktionen insända skrifter.

Stockholm 1919. Svenska Bok- & Tidningstryckeriet.

N:R 3. ÅRG. 24. 1 FEBRUARI 1919. PREN.-PRIS 2: 25

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
Utgivare: Erik Folke. Redaktör: Nath. Högman.

GUDS STORA TANKE OCH PLAN.

Föredrag av Hovpredikanten Fr. Hammarsten vid försäljningen för S. M. K. den 22 nov. 1918, stenografiskt uppteckna t.

I.

Ty vi äro Guds medhjälpare. I ären Guds åkerfält, Guds byggnad. 1 Kor. 3:9.

I detta ord få vi höra något om Guds stora planer både med hänsyn till de enskilde och med folken. Och något större finns icke än att få skåda in i Guds tankar. Det är så mycket människotankar, som korsa varandra, som bryta sig i tiden, att vi väl behöva se in i Guds tankar. Det stillar hjärtat, det giver kraft. Det lyste själva änglarna att, så långt sig göra lät, se in i Guds tankar, men icke ens de kunde nå bottnen av Guds planer.

Guds tankar med den enskilde finna vi uttryckta i vår text med de orden: »I ären Guds åkerfält». Varje människa är en åkerteg, som Gud vill odla. En av Gud odlad själ är det skönaste, jorden har att uppvisa. Om Gud finge hand om en människa, såsom han ville, skulle det av henne redan här på jorden kunna bliva något utomordentligt och skönt. Vi hava ock sett exempel ur det levande livet på en och annan sådan väldig personlighet ute på missionsfältet såväl bland missionsarbetarna som bland dem, vilka vunnits för Herren från de falska avgudarna. Och varför? Emedan Gud har fått hand om dem, emedan han fått odla dessa själar. Och det finns nog, Herren till pris, sådana både här och där. Tänk, om Gud finge väcka och odla alla de anlag, som han själv nedlagt hos människan, om han finge

bringa till verklighet alla de möjligheter, som han själv nedlagt hos henne, om han finge så hand om en människa i denna tiden, att hon helt — ordet använt i dess djupaste bemärkelse — överlämnade sig åt honom, vilken underbar skapelse skulle hon icke redan här nere bliva! Om Herren finge rycka upp allt ogräs på den där tegen, som heter människohjärtat, och sedan så, plantera, vattna och giva växten, vilken härlig fägring den människosjälen skulle framte!

Detta är nu Guds tanke med en människa. O, att den tanken finge slå rot hos oss, så att även vi bleve en odlad teg åt Gud och sedan finge till vår uppgift att så inverka på andra, vilka vi möta i livet, att vi i dem såge människor, som Gud ville odla!

Paulus hade det betraktelsesättet, och det var hos honom icke blott åskådning utan en uppfattning, som han satte i verket. Han säger nämligen i Kol. 1: 28, 29, att han förmanar var människa och lär var människa med all vishet för att kunna framställa var och en såsom fullkommen i Kristus Jesus. »Varpå jag ock arbetar», säger han, »och kämpar efter hans verkan, som kraftigt verkar i mig». Se, detta var missionssinne, missionsblick ifråga om både yttre och inre mission! Varhelst han kunde nå en människa, försökte han arbeta på henne och kämpa så, att han kunde framställa henne såsom fullkommen i Kristus Jesus. Och att han därjämte hade det målet för sin egen själ, det visar oss Filipperbrevet, där han säger, att han *jagade* efter att varda fullkomnad, att han *for* efter att fatta detta mål. Först då, när han hade till uppgift för sin egen personlighet att bliva en fullkommen människa i Kristus Jesus, kunde han arbeta på detsamma i fråga om andra. Detta är nu Guds tankar om individen. Detta är individens stora uppgift.

Den andra bilden i vår text framställer mer Guds tankar med avseende på folken, släktet i dess helhet. »*I ären*», heter det, »*Guds byggnad*».

Här framställes, hur alla själarna skola sammanfogas — en bild av enhet — såsom en byggnad. Hurudan den byggnaden skall bliva, hör till det, som intet öga har sett och i ingen människas hjärta är uppstiget, men vartill vi dock hava ett utkast i Uppenbarelseboken, där, icke minst i slutet, Guds tempelbyggnad, bestående av idel människosjälar, framställes såsom resande sig härlig och strålande. I bruden, som den också kallas, eller det nya Jerusalem, den byggnad, som nedkommer av himmelen från Gud, äro dessa själar sammanfogade till en helhet.

Detta är i några få ord Guds stora plan, uttryckt i bild.

I detta sitt arbete är Gud icke ensam. Han har icke överlämnat verket uteslutande åt sin Helige Ande. Han överlämnade det icke åt sin tjänare Jesus ensam. Herren Jesus fick utföra sin andel av arbetet och Anden sin. Men här talas också om *medhjälpare*. »Vi äro», heter det, «*Guds medhjälpare*». Att Paulus framställde det så-

som två motsatser, då han säger: »Vi äro Guds medhjälpare; I ären Guds åkerfält, Guds byggnad», betyder icke, att medhjälparna icke själva äro ett Guds åkerfält, stenar i Guds byggnad. Man vill därmed blott säga, att i den mån man är en rätt åkerteg, en rätt sten i byggnaden, blir man en rätt Guds medhjälpare. Det är en växelverkan mellan det ena och det andra. Här kan man ock tala om inre och yttre mission i något olika betydelse än den vanliga — inre mission i det egna hjärtat, yttre mission genom arbete bland andra. Det måste i den meningen för mig själv bliva både inre och yttre mission.

Att vara Guds medhjälpare är å ena sidan en sådan *nåd*, att man kan rygga tillbaka därför och tycka: Det är för mycket. Å andra sidan är det ett sådant *ansvar*, att man kan rygga tillbaka för sin egen oduglighet. Det har också mer än en gjort av dem, som varit Guds mest utkorade redskap. »Herre, jag duger icke till att predika», var det en av dem som sade. Men Gud antog icke den ursäkten utan såg tvärtom i denne mans ringa tankar om sig själv en god egenskap, som han kunde använda.

I de ord, som föregå vår text, finna vi, vad Gud kräver av sina medhjälpare. »Så är nu varken», säger han, »den något, som planterar, eller den, som vattnar, utan Gud, som giver växten...» Den som planterar och den som vattnar, äro *intet*. Det är det största och högsta, Gud kan begära av någon människa, att hon ser sig vara intet. Större kan han aldrig sätta sitt krav och gör det icke heller. Och den, som går till sig själv, finner nog, att det är ett stort krav. Det ordet går så lätt över våra läppar: »Vad är väl jag? Jag är ingenting.» Men orden svara ej i de flesta fall emot ens tankar och liv för övrigt.

Den som vill bliva rättfärdig, måste först se, att han är orättfärdig. Och för att bliva duglig måste man först se, att man är oduglig. Det är någon, som sagt — och det ligger mycken visdom däri — att det för Gud icke är så svårt att göra en människa till något som att göra en människa till intet. Det är ju så med ett redskap, t. ex. en spade, att den skall vara skarp, väl skodd och hava bra järn i spetsen, så att den går lätt ned i jorden. Men allt detta hjälper icke, om handtaget är dåligt, om det är av murket trä eller sådant, att det icke går lätt att hantera. Hela spaden blir oanvändbar, om den del, som skall ligga i handen, är så gjord, att den icke passar för hanen. Vad är det som skall ligga i vår Guds hand, i den Allsmäktiges hand, vad är det som passar i den handen, om icke vi, som äro ingenting? Att jag ligger i den Allsmäktiges hand är, vad som i första rummet kräves, för att jag skall vara en Guds medhjälpare.

ETT BIBELSTUDIUM.

"OM I BEDJEN".

Av *Rektor Joh. Rinman.*

I.

Det är en svår sak, som väcker åtskillig fruktan, att skriva om bönen. Det är som ville man hålla sin hand tillbaka av rädsla för att obehörigen vidröra arken i det allra heligaste. Dessutom torde var och en, som tänkt sig djupare in i saken, ha en känsla av, att ingen borde tala och skriva om bönen, som ej ägnat långt mera tid åt dess utövning än åt blott ett tänkande däröver.

Huru än härmed förhåller sig, så torde vi kunna utgå ifrån, att Herren i stor nåd med välbehag ser ned på varje vårt ärliga bemödande att vinna klarhet över det, som han sätter främst i vårt liv, och att han välsignar de ord, vi utbett oss av honom, till hjälp för varandra i bönens utövning.

Vi ha kommit mitt upp i en tid, då den inom Kristi församling bekända tron på en bönhörande Gud utsättes för allvarsammare prov en någonsin tillförne. En tid då den tro, som vuxit upp blott i vackert väder och ej vid korset, i dess jordmån och i dess skugga, kommer att göra människor mindre bedjande och mera tvivlande. Men ock en tid då »sanna tillbedjare» komma att leva ett böneliv verkligare, sannare och rikare än de förut haft mer än en försmak av.

Av allt att döma befinna sig många av dessa senare i en ställning, då ingenting är dem mera välkommet än *grundfasta evangeliska sanningar rörande bönen.* Behoven äro de fullt på det klara med. Kraven, ej så mycket Guds utan fastmer de av människor uppställda och lagiskt hävdade, mena de sig ha haft övernog av. Men hjälpen, nåden, kraften och förmågan — *var* finns den?

Med utgångspunkt i Ef. 2: 18 (*"Genom honom (Sonen) — i Anden — till Fadren»)* göra vi därför här några påpekanden om bönens grund, kraft och erfarenhet.

I. BÖNENS TROSGRUND.

"GENOM SONEN".

Ha vi någonsin riktigt stannat för vad Jesus Kristus såsom *Medlaren* mellan Gud och oss, mellan oss och Gud, betyder för oss, ej endast i en »rätt tro», d. v. s. i en teoretiskt riktig uppfattning utan ock i själva bönens dagliga utövning? Med ett ord: det underbara och omedelbara sambandet mellan hans medlareämbete och vårt böneämbete.

I 1 Tim. 2, ett av de mera kända bönekapitlen, uppfordras vi till bön i allmänt gällande och bindande ordalag, v. 1—3. I samma kapitel, v. 8, ger Paulus uttryck åt sin apostoliska, sålunda av Gud auktoriserade, vilja, att vi skola t. o. m. «bedja på varje rum». Och emellan dessa uppfordringar kommer det *evangeliska* budskapet och den förlösande förklaringen: »Ty — en är *Medlare* mellan Gud och människor, människan Kristus Jesus, han som gav sig själv till en lösen för alla». Märk här, att den en gång för oss erlagda lösen och den ännu såsom »människa» medlande Frälsaren är förklaringen och grunden till, att vi överhuvudtaget kunna träda Gud nära i bönen och kunna på varje rum upplyfta heliga händer mot höjden, samt att »detta är välbehagligt inför Gud». Jämför härmed Job 33: 23—26, där den Helige Ande givit tillkänna, att när »en medlare finnes» mellan Gud och den nödställde, »så förbarmar han

sig över honom», och när Gud kan säga: «lösepänningen har jag fått», och vi *då* bedja, »så är han oss nådig«. (Jämför härmed Matt. 20: 28; 1 Joh. 2: 1.)

Medlaren, som Gud funnit och vi funnit, han är lösepänningen själv, både offerprästen och själva offret, Hebr. 10: 10, 12. Detta är den enda av Gud erkända och för oss oupplösliga grund, på vilken vi få stå, när vi i bön träda Gud till mötes.

Än mer. Genom sitt blod har denne Medlare öppnat och invigt en ny och *levande* väg till Gud, Hebr. 10: 19, 20. Grunden, enda möjligheten för vårt möte med Gud, har han, icke vi, lagt. Vägen för vårt framträngande har han, icke vi, öppnat, och denna väg har han med sitt utgivna liv gjort *levande*, så att den bär och förflyttar oss till Gud. Och — häpna och tillbed honom — »han har lidit rättfärdig för orättfärdiga», för att på den *levande* vägen »*föra oss*» en och en »till Gud», 1 Petr. 3: 19, 20. »Ingen kommer till Fadren utan genom mig», Joh. 14: 16.

Och än mer. Vår bön får *följa honom på hans himmelsfärd*, förena sig med honom i hans gående till Fadren. Vi bedja ej i en tom rymd, våra bönesuckar treva sig ej fram på okända vägar. De äro i Jesu följe, på Jesu väg till Jesu och vårt mål.

Ja, än mer. Medlaren, Kristus Jesus, på Guds högra sida manar gott för oss, Rom. 8: 34. I kraft därav blir för oss allmaktens, majestätets, rättfärdighetens och domens tron en »nådens tron», där vi «få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.»

Detta är det enda böneevangelium, som är fast och värt att på allt sätt *mottagas*. (Och bönemottagandet måste alltid föregå böneutgivandet.) Endast dessa verkligheter förmå att giva bärkraft, jämnvikt, stadga, frimodighet, tillförsikt och visshet åt vårt böneliv.

(Ur "Hälsning från Svenska Bibelinstitutet".)

FRÅN REDAKTIONEN.

Fröken Emma Beskow, som under flera år med stor kärlek och trohet nedlagt så mycken möda och omsorg i Sinims Lands redaktion, har sedan en tid önskat bliva befriad från detta arbete, enär hennes krafter äro så starkt anlitade, att de ej räcka till även för denna uppgift. Då det nu lyckats Kommitten att så ordna denna angelägenhet, att fröken Beskows önskan kunnat tillmötesgås, är det oss en glädje att meddela, att fröken Beskow välvilligt lovat att i litterärt arbete av mer tillfällig art alltfort ställa sin framstående förmåga till Kommitténs förfogande. På samma gång vi härmed bringa fröken Beskow vårt hjärtliga tack, tillönska vi henne Guds rika välsignelse och bedja missionens vänner att alltfort innesluta henne i sina trogna förböner. Glömmen ej heller Sinims Land i Edra förböner, att den lilla missionsbudbäraren även framdeles må kunna fylla sin stora uppgift.

Vägen till Kina via Suez har nu börjat att trafikeras. Det är emellertid endast ett fåtal fartyg som gå denna väg, och det torde dröja, innan platser bli tillgängliga för oss svenskar. China Inland Missionens sekreterare meddelar, att de ha 40 missionärer, som vänta att erhålla biljetter denna väg, men endast 10 platser ha kunnat anskaffas. Utsikterna rörande framtiden äro mycket osäkra, och det torde dröja länge, innan trafiken kommer fullt i gång. Här är ett böneämne: att färdevägarna till Kina må öppnas även för oss.

Vår förste intödde pastor. Vi bedja att få fästa uppmärksamheten på vad som på annan plats i detta n:r av tidningen meddelas om pastor Chings invigning. Det var en stor händelse i vår missions historia. På S. M. K:s förlag har tidigare utgivits en broschyr benämnd »Silversmeden», däri fru Hilma Tjäder tecknat denne vår nye pastors historia. Denna broschyr kan erhållas genom rekvisition från expeditionen. Pris 25 öre.

Fröken Ester Jonsson med Margaret Linder, Elisabeth och Elmer Beinhoff.

Den nya skolan på Chikungshan för missionärernas barn utgör ett stort glädjeämne för syskonen på fältet. F. n. vistas 11 barn där. Av dessa äro 8 från Svenska Missionsförbundet och 3, möjligen 4, från S. M. K. Vi införa här ovan ett foto av dessa 3 jämte fröken Ester Jonsson, som deltager med i undervisningen. Missionär Folke skriver: »Vi ha haft stor hjälp vid iordningställandet av skolan av missionär Björkdal från Sv. Missionsförbundet. Hans hustru samt fröken Ester Jonsson undervisa nu i skolan. Nu är vårt hopp till Gud, att han skall giva oss vänner, som bära denna skola och barnen här i sina förböner, och som skola understödja oss i denna angelägenhet.

Barnen här äro så rara. Deras hjärtan äro så mjuka och mottagliga för alla andliga intryck. Jag undrar, om det inte hade varit tryggare att behålla barnen härute några år i stället för att sända dem hem, där allt numera går emot Gud.»

Från S. M. K:s förlag kan ännu erhållas *Hans Stjärna i Östern,* julen 1918. Av »*Till mognande Skördefält*» och »*Framtidsutsikter*» finnes blott ett obetydligt antal ex. kvar, varför de som önska skaffa sig dessa böcker nu böra passa tillfället. Av »*Stilla stunder inför brevet till Hebréerna*» finnes ock ett antal exemplar.

Missionsresor. Under februari månad hoppas fru Inez Bölling och fröken Ebba Burén att få göra en missionsresa i Småland och Östergötland. Missionär Wester kommer, vill Gud, att resa i Nerike och Bergslagen, kandidat G. Österberg i Norra Västergötland och Värmland, missionärskandidaten Nath. Engbäck i Skåne och Småland. I Sundsvall d. 16—19 kommer N. Högman att leda bibelstudier.

De som önska besök av våra hemarbetare eller missionärer torde meddela detta till missionssekreterare N. Högman under adress: S. M. K:s Exp. Drottninggatan 55, 2 tr., Stockholm C.

ANNA JANZON,
60 ÅR.

Den 8 februari fyller fröken Anna Janzon 60 år. Fröken Janzon är bördig från Mariestad, studerade vid folkskolelärarinneseminariet i Skara, där hon år 1880 utexaminerades. Vid S. M. K:s årsmöte 1890 avskiljdes hon till missionär och anlände till Kina den 18 okt. samma år.

Fröken Janzon kan således, när hon nu ingår i sitt 60:de år, blicka tillbaka på en lång arbetsdag i Kina. Hon är en av dem som voro med i banbrytningsåren, i en tid då det hade mycken förmädelse, försakelse och fara med sig att tränga in i det inre av Kina. Det behövdes då icke ringa mod för en kvinna att företaga dessa månadslånga resor från kusten in i det inre av landet, där främlingarne mottogos med mycken misstro.

Sin långa arbetsdag i Kina begynte fröken Janzon i Ishih. Efter en kort förflyttning till Yuncheng återvände fröken Janzon 1896 till Ishih. Här arbetade hon tillsammans med fröken Ebba Burén till år 1900. Man kan säga, att det är dessa båda systrar, som brutit mark i Ishihdistriktet. Förutom evangelisationsarbetet ledde fröken Janzon och hennes kamrat en liten gosskola och en flickskola samt öppnade opieasyler i Ishih och Wanchuan. Från Ishih företog fröken Janzon ävenledes missions- och undersökningsresor långt ned i provinsen Honan, klädd som kineskvinna och ridande på en liten åsna. Till denna provins drogs hennes hjärta alltmer, och då hon år 1902 återvände till Kina efter en tids vila i hemlandet, bosatte hon sig jämte sin kamrat, fröken Ebba Burén, i staden Yungning, den sydligaste utposten på vårt fält. I denna stad fanns då ingen församling, men i de närliggande byarna funnos några kristna. Gud välsignade här rikligen våra systrars arbete. När år 1905 uppbrottsorder kom att flytta till Honanfu, lämnade de kvar i staden Yungning en församling på 30 medlemmar, vilka ivrigt bönföllo dem att stanna kvar i staden Yungning. Men nya och än större uppgifter väntade i den stora staden Honanfu, och dit ledde Herren sina tjänarinnor. Under tiden i Yungning arbetade fröken Janzon även i en liten nybildad flickskola. I allt hennes arbete märker man pedagogens klara blick på betydelsen av den kristna undervisningen för de unga.

I Honanfu har fröken Janzon sedermera verkat med stor framgång. När hon nu fyller sina 60 år, står hon ensam i ett stort och maktpåliggande arbete bland Kinas unga kvinnor och flickor. F. n. torde omkring 50 elever vistas i hennes flickskola. Från den 11 mars 1912 till den 11 okt. 1913 vistades fröken J. i hemlandet.

Hur länge skall vår syster behöva stå ensam i ett arbete, som rätteligen borde delas av två? Vem skyndar till hennes hjälp?

Vi tillönska vår syster på hennes 60-årsdag Guds rikaste välsignelse. Må det beskäras henne nåd och kraft att bärga mycket av den skörd, som nu står mogen på de tegar, där hon en gång bröt mark.

BREVAVDELNINGEN.

EN HÖGTIDSSTUND VID LEDAREKONFERENSEN

Kapellet i Yuncheng var festligt smyckat med blommor och bladväxter. Framför talarestolen stodo bord dukade med te, kakor, druvor, meloner och annat gott. I feststämning var också skaran, som samlades till samkväm. Där hade vi ju vår älskade hedersgäst, »gamle pastor Folke», som kineserna kalla honom, och vår speciella konferenstalare, pastor Li från provinsen Anhuei, 20 missionärer från våra tre provinser, gamla, erfarna, infödda medarbetare från S. M. K:s begynnelse och unga män, som nyligen kommit ut från skolan. I kretsen av de kvinnliga medhjälparna såg man eleverna från kv. seminariet. Det manl. seminariets elever, lätt igenkända i sina soldatliknande uniformer, tjänade vid borden.

Efter välkomsttal av missionär A. Berg, vari omnämnts att i stället för de vid ledarekonferensens samkväm brukliga redogörelserna om arbetet i de olika distrikten vi nu skulle få höra om hemarbetet, vidtog tedrickningen.

Nästa nummer på programmet var solosång av vår nyinvigde, förste kinesiska pastor, Ching (»Silversmeden»), då han sjöng sin av honom själv författade omvändelsehistoria.

Så kom glansnumret: missionär Folkes tal. Med stor rörelse lyssnade alla till berättelsen om huru S. M. K. under mycken bönekamp kom till stånd, om huru Gud på underbara vägar ledde vår första missionär, om svårigheten att komma in i Yuncheng, och om den stora glädjen att få ta emot de första medhjälparna från Sverge m. m. Så berättades om arbetet hemma: i de två kommittéerna, på expeditionen, missionsresorna, om bönekretsarne och syföreningarna. När det sedan nämndes om huru missionärna, drivna av Kristi kärlek, lämna sina föräldrar, syskon och barn, och huru de hemmavarande äro villiga till skilsmässan för Herrens skull, då tårades ögonen . . . Missionär Folke berättade om »Barnens hem» och sade ungefär följande: »Vi ha haft den stora förmånen att ha vård om missionärernas dyrbaraste skatter på jorden, deras barn, och det har varit en stor glädje». Så berättades drag ur barnens liv, hur även de med glädje läto far och mor resa till Kina för Jesu skull, och hur flera av dem vilja följa Herrens kallelse att bli sändebud till Sinims land. — — Efter talet presenterades kand. Folke för de församlade, och att han — »den förste missionärens förste son och den förste av våra unga, som trätt i fars och mors fotspår» — fick ett hjärtligt mottagande, behöver ju ej nämnas.

Samkvämet avslutades med en gripande stund inför Guds ansikte, då tack och lov frambars till Herren för den stora kärlek och offervillighet, som församlingen härute får vara föremål för av moderförsamlingen, och brinnande böner uppsändes för missionens vänner och missionärernas anhöriga. — — På flera kinesiska bröders för-

slag bestämdes, att bönemöte för moderförsamlingen i Sverge och för missionärernas anhöriga skall hållas varje söndagseftermiddag. Så fick den oförgätliga stunden ett praktiskt, välsignat resultat.

Ingeborg Ackzell.

Pastor Ching.

VÅR FÖRSTE INHEMSKE PASTORS HÖGTIDLIGA INVIGNING.

Under den tid, jag hade förmånen att resa i hemlandet och lära känna våra kära missionsvänner, hade jag även tillfälle att sprida några av S. M. K:s skrifter. En av dessa, som hade rätt god åtgång, var »Silversmeden», författad av fru Hilma Tjäder. De, som läst den, torde erinra sig, att häftet berättar om en man vid namn Ching, som från att ha varit en slav under opielasten blev vunnen för Gud och sedermera ett utkorat redskap i Mästarens tjänst. Helt nyligen hade jag förmånen att få besöka hans hemort, Yhsiang, i sällskap med missionär Tjäder. Yhsiang är en utstation till Chiehchow och ligger ett par sv. mil väster om denna plats. Det var en stor glädje för mig att få se och träffa denne man, om vilken jag hört så mycket. Men jag skulle få en än större glädje. Ching skulle följa med oss till de infödda ledarnes stora konferens för att där invigas till vårt fälts förste inhemske pastor.

Vart tredje år hålles nämligen en konferens, dit alla församlingarna inom de tre provinserna skicka sina valda delegerade. En sådan inföll nu i år, 1918, och hölls i Yuncheng 21—26 sept.

Söndagen den 22 kl. 3 e. m. samlades de 69 delegerade och de 29 missionärerna, jämte en hel del andra vänner, i det vackert dekorerade kapellet. Den gripande akten, då älste Ching högtidligen invigdes till pastor, förrättades av min fader, assisterad av samtliga närvarande manliga missionärer. Den skilde sig från vår missionärsinvigning i stort sett endast däruti, att den blivande pastorn offentligen tillfrågades, om han trodde på den kristna läran enligt den apostoliska trosbekännelsen.

Sedan han härpå tydligt svarat: »ja», blev han genom händers påläggning, under bön och med uttalande av Herrens välsignelse invigd till församlings-

herde. Sedan därefter var och en av de assisterande lämnat den nyinvigde pastorn minnesord ur Bibeln, var den gripande akten slut.

Må nu Gud själv välsigna denne vår nye pastor! Vi äro förvissade att vännerna hemma också vilja ihågkomma honom i sina böner, att han må få kraft och nåd att vara en Jesu Kristi tjänare och förkunnare i detta land, där skörden är så mycken och arbetarna så få. Må vi bedja Herren, att han själv ville fostra många sådana män ur det kinesiska folkets egen krets, som kunna leda Kinas unga församlingar framåt i kampen att lägga detta stora land under Mästarens fötter. Må vi ock bedja att den inhemska församlingen även må kunna underhålla sina herdar.

Det hade varit lämpligt att nu lämna en liten levnadsteckning av pastor Ching, men i stället ber jag att få hänvisa till den ovannämda skriften »Silversmeden» på S. M. K:s förlag. Den är väl värd att läsas.

Alla, som voro närvarande vid denna av Gud så rikt välsignade konferens, förena sig med mig i de hjärtligaste hälsningar!

Eder i Herren tillgivne
Torsten Folke

STRIDERNA I HOYANG.

Följande privatbrev från missionär Martin Lindén till hans mor har benäget ställts till vårt förfogande.

Hoyang den 27 sept. 1918.
Ps. 27.

Ja, den 27 psalmen ha vi fått pröva den sista veckan här i Hoyang! I dag åtta dagar sedan intogs nämligen staden av s. k. revolutionärer, men sannare sagt av rövare. De besköto staden dagen förut under ungefär 6 timmar och följande dag från 5.30 f. m. till strax före 9, då de kommo in. Det var ju första gången som jag varit så nära stridsplatsen, ty förra gången Hoyang intogs skedde det ju utan strid. Nu smattrade skotten ganska flitigt, och jag hörde t. o. m. en kula vina förbi ej så långt från mitt huvud. Skottväxlingen då var emellertid blott förspelet till vad som skulle komma. Annat blev det, sedan dessa vildar kommit in i staden. Vi ha ju sluppit undan oskadade båda till liv och gods, *men vi äro väl också troligen de enda i sta'n som fått vara i ro under denna hemska plundring.* Många ha sökt sin tillflykt här. De värsta dagarna hade vi omkr. 500 personer hos oss. Nu ha männen gått hem, men omkr. 200 kvinnor, som ej våga gå hem, äro ännu här.

Vi ha alltså haft rika tillfällen att bland dessa skaror utså evangelie säde här på stationen denna vecka. Robert Bergling har ej varit hemma. Han är i Yuncheng på sammanträde. Därför har jag haft ganska mycket vilande på mina skuldror dessa dagar. Dock har bördan ej känts tung. Jag har fått erfara, att Herren burit både mig och alla bördor. De första dagarna var jag emellertid ganska trött emellanåt. Då fick jag lov vara med litet överallt, mest i kinesiska gästrummet. Min närvaro där användes av Gud flera gånger till att lugna dessa vilda sällar, som med mausergevär i handen och fyllda patronbälten spredo skräck och fasa, var de drogo fram. De kommo ofta in i gästrummet men uppförde sig hyggligt och ordentligt. En gång, då jag kom dit, hade de med sig en del saker, som de rövat och ville, vi skulle förvara åt dem. Diakonen sade, att vi ej kunde hysa något

av deras saker hos oss, men de syntes likväl beslutna att lämna dem hos oss. Då kom jag lyckligtvis tillstädes och behövde blott säga några ord för att de skulle artigt bjuda farväl, taga sina saker och gå. Det var så underbart att se, huru Gud hjälpte. Det hade ju varit ytterst riskabelt, för att ej tala om huru hemskt det varit, om vi här förvarat sådant.

Nu är ju ställningen åtskilligt lugnare, även om sinnena äro ganska oroliga. Jag skulle rest till Hancheng och börjat dopklass nu om tisdag, men det har jag måst inställa. Dels är det nog omöjligt att få skjuts dit nu, och dessutom våga de ej låta mig resa härifrån. Det är naturligtvis otrevligt för kvinnor att vara ensamma under nuvarande förhållanden. Diakonen sade ock bestämt ifrån, att han ej vågade bära ansvaret här, om jag reser. Ingen kan nog för övrigt komma till dopklass, så att Guds mening är nog, att jag skall stanna.

*O, vad det är underbart, att vi i detta vilda tumult ej blott blivit oskadade utan dessutom fått det allra rikaste tillfälle att predika evangelium!** De ha också varit så uppmärksamma och intresserade, att det varit en stor glädje för oss att tala till dem. Nog har det varit tröttsamt emellanåt, men o, så roligt!

Nu är jag emellertid utvilad igen, men fru Bergling och fröken Ester Berg ha, som sagt, ännu kvinnorna kvar, som de ha möten för och undervisa i läsning. De äro nog också ganska trötta.

Just innan rövarna kommo, sände jag ett julbrev hem med några småsaker i. Det hann ej komma iväg, utan revs upp och undersöktes. Ett par dagar senare kom postmästaren med det, ty det var rekommenderat, och bad mig se efter om något var borta. Det var det emellertid ej (Rövarna tyckte väl det var för värdelöst innehåll). Så fick jag lappa samman det och försegla det igen för att få nytta av portot. Hoppas ni nu fått det. Jag rek. väl även detta för att få det fram säkrare. Hoppas ni alla må gott. Själv mår jag alldeles utmärkt. De allra käraste hälsningar medfölja till alla mina kära från

Mors egen lillpojke.

*) Kurs. av red.

ETT TACK TILL "ONÄMND".

Bra gärna ville jag skriva ett personligt brev och tacka den missionsvän, som under märket »Onämnd» sände mig tvåhundra kronor för arbetet i Yungning. Strax före gåvans ankomst hade jag lovat en på försommaren 1917 utexaminerad seminarieelev, Do Feng Chen, att få anställning med Yungning såsom arbetsfält antingen såsom småskolelärare eller såsom evangelist. Jag hade visserligen inga medel särskilt anslagna för hans underhåll, men då jag såg behovet av en arbetare stort, och då mannen fanns, var jag viss om att Herren också skulle förse honom med lön. Och ej långt efteråt kommo dessa pengar, och jag beder »Onämnd» mottaga mitt hjärtliga *tack* för dem. Fil 1:3—6.

Överallt i Kina är behovet av lämpliga arbetare stort, ty dörrarna stå öppna. Det behöves här i Yungning bl. a. en man, som regelbundet besöker de troende i deras hem, som ligga ganska spridda över en stor yta och *väl* behöva en sammanhållande personlighet. Dessutom ville vi särskilt nu söka nå de många stora byar, som ligga söder om Lo-floden. Förut ha våra kolportörer och evangelister ej gärna velat gå dit, ty rövarne har varit svåra där, och även den som medfört så litet som en dags arbetsförtjänst har ej gått fri för dem. Nu ha kanske en del av

dem begivit sig till Shensi, där arbetsfältet säkert är mera lönande; och det är lugnare i Honan nu, men rakt icke vindstilla. Det är bäst att passa på tillfället, och unge Do får på tiderna mellan besöken i de troendes hem *norr* om floden söka »öppna vildmark» (kines-uttryck) *söder* om sagda flod.

I förrgår gingo vi två tillsammans till en av de stora byarna där, c:a en mil i sydväst från Yungning. Mellan fyra och fem hundra familjer bo enbart i denna by, omgiven av en duktigt hög jordmur. På vägen mötte vi stora skaror på väg till torgdagen i den viktiga köpingen Wang-fann, en halv timmes väg västerut från Yungning. Till denna torgdag, som hålles var 5:te dag, går folket från platser ända till elva och tolv svenska mil därifrån, och dit färdas även mera långväga resande, som i parti uppköpa medicinalväxter, honung, fernissa och djurhudar. Tusenden av evangeliedelar ha sålts och säljas i denna myllrande skara, och vi hoppas att längre fram, om medlen räcka till, här öppna ett gatukapell. — Men i dag gå vi ej dit utan fortsätta till vår by, där ett par dopkandidater och 2 à 3 andra intresserade bo. Mycket folk samlas, och på den lilla öppna platsen framför poliskontoret sätter man fram ett bord och ett par bänkar såsom skydd för oss gentemot trycket från folket. En polis hämtar en tékanna och två koppar åt oss, för vilken vänlighet jag sedan ger honom ett exemplar av Första Mosebok. Där får nu skaran omväxlande lyssna till den långväga missionären och till unge Do. Vi tala ju så olika. Mången förstår helt säkert icke mycket av vad jag med min utländska brytning talar om Gud, som älskar och vill frigöra alla dem som frukta iråkade omständigheter, döden, onda andar och avgudar och sålunda äro slavar hela livet igenom. Do är inföding och talar med hjälp av allmänt kända ordspråk och citat ur klassikerna och visar sig besitta stor slagfärdighet och förmåga att vinna gehör.

Men tiden glider oss ur händerna; vi vilja vara tillbaka innan stadsportarna stängas. Först dock ett besök i de troendes hem, där ett par skålar mat inmundigas, och så hem igen. På vägen berättade Do för mig om de troendes hem, han lärt känna under hösten, om ljus och skuggor och om många uppmuntrande erfarenheter, som han fått göra. En gång mötte han två rövare, just när han varit ute och samlat de troendes bidrag till reparationer på stationen i Yungning. De anhöllo honom och frågade, vem han var, och i vilket ärende han var ute. Han gjorde reda för sig.

»Jaså ni tillhör Jesus-läran; ja, då får ni gå.»

Det var uppmuntrande att höra, huru församlingsmedlemmar samverkat för att reparera Yungningshuset. Några infunno sig personligen och tjänstgjorde som hantlangare åt fyra vane arbetare, som lejts; andra gåvo hirs till alla arbetarnas mat, en kvinna infann sig och tillsåg matlagningen, andra gåvo penningar, en evangelist skänkte ett dussin långa, bra bänkar. Utan något slags hjälp utifrån hade de sålunda snart ställt i ordning. Sådant hjälper dem själva och andra.

Det var också roligt att höra Do berätta om de svar han givit konfucianer samt de studerande i Yungnings regeringsskolor, vilka behärskas av den materialistiska världsåskådningen.

Do Feng-chen's hem är nära Honanfu. När jag strax efter min ankomst till denna stad för 8 à 9 år sedan fick höra, huru hans far ej ville hjälpa gossen i missionens skola, där denne önskade gå, åtog jag mig att underhålla honom och har gjort så, först med egna medel och sedan med gåvor att användas efter gottfinnande, ända tills han slutat sin seminariekurs i våras. Nu är det en glädje

att ha en pålitlig och bra medarbetare. Det är också glädjande, att fadern, som förut vägrade att giva sonen mat och även tog ifrån honom hans kläder, därför att denne under skolferierna gick till missionens söndagsgudstjänster, numera själv bevistar dessa i Honanfu.

Medan jag skriver detta, har Do och en kolportör gått i förväg till en plats något mera än fyra mil härifrån, som sällan besökes på grund av sitt avskilda läge, fastän en uppriktig troende bor där. Jag hinner upp dem senare. Medan intrycket är färskt, ville jag sända detta tack till den som gått Guds ärenden och sänt Dos lön. Vi tacka Gud för Eder och för Do och fatta mod. 1 Tess. 5:25.

Eder medarbetare

Malte Ringberg.

DEN NUVARANDE STÄLLNINGEN I KINA.

Av Sherwood Eddy.

I.

Ledarna av den kristliga verksamheten i Kina hade anmodat mig att göra en fyra månaders tur genom tolv av Kinas förnämsta städer. Planen till detta fälttåg var icke densamma som den för fyra år sedan. Medan målet då var att bringa evangelie budskap till så många som möjligt av de ledande männen bland de icke-kristna samt att försöka få dem att såsom forskare sluta sig till bibelklasser för att studera Kristi lära och liv, var målet nu att gå mer på djupet, att söka föra de män, som på ett förberedande sätt lärt känna sanningen, till ett avgörande, att få dem verkligt vunna för Kristus genom ett personligt arbete, utfört av de kinesiska kristna själva, att få dem icke blott till församlingsmedlemmar utan till aktiva arbetare, som i sin tur genast ginge ut för att söka vinna sina icke-kristna vänner. Mötena skulle sålunda icke vara huvudsak. De viktigaste faktorerna skulle vara det personliga, ihärdiga arbete, som komme att utföras från de kinesiska kristnas sida.

Under besöken i de tolv städerna var det ock en inspirerande anblick att se de kinesiska kristnas arbete bland sina icke-kristna vänner. I varje stad höllos var eftermiddag »dubbelmöten». Vid dessa förekommo två föredrag, vartdera av omkring en timmes längd och med en stunds mellanrum i och för personligt arbete. Varje kristen hade att denna stund söka förklara och tillämpa det nyss åhörda budskapet för den icke-kristna vän, som han inbjudit och följt till mötet.

Början gjordes i Canton. Omkring fyra hundra kinesiska kristna, för själens frälsning nitälskande män, hade fått med sig åtta hundra icke-kristna vänner, som dock förut stått under kristendomens inflytande. Varje plats var numrerad och reserverad, och hela auditoriet hade valts med synnerlig omsorg. Första aftonen behandlades i föredraget Kinas behov och den enskildes synd. I de föredrag, som höllos de tre följande kvällarna, framställdes Kristus såsom frälsaren från synd. Flera hundra män undertecknade kort, på vilka stod tryckt: »Jag mottager nu Jesus Kristus såsom min Frälsare och Herre.»

VARJE PASTOR I SPETSEN FÖR SIN LILLA HJORD.

Sista aftonen sutto på plattformen tjuguåtta kinesiska pastorer, ledare av lokalförsamlingar. Då namnet på varje församling ropades upp, reste sig först pastorn, så de kristna, som tillhörde denna församling, och sist de nyomvända, vilka genom dem vunnits under den gångna veckan. Det var gripande att se varje pastor gå i spetsen för sin lilla hjord på tjugu, fyrtio eller femtio man för att med dem börja veckans bibelklass och söka väcka deras nit för att nå Kinas ännu oberörda miljoner att om möjligt vinna en och en.

Som en frukt av de troende studenternas förberedande, nitiska arbete inom högskolan må nämnas, att sextio icke-kristna studenter reste sig, då hela högskolan var samlad, för att offentligt bekänna sig hava emottagit Kristus. Det personliga arbetet fortsattes, och följande dag hade antalet växt till 100, veckan därefter till 105, den därpå följande till 110. Verket pågår ännu inom högskolan.

I Hongkong möttes vi av en med omsorg utvald åhörareskara på 600 män. En tredjedel utgjordes av kristna arbetare och två tredjedelar av forskare. Varje e. m. var samlingssalen fylld av studenter och på aftonen av affärsmän. Också här förklarade en stor skara studenter sig vilja följa Kristus. Särskilt några bland dem fingo av denna orsak underkasta sig stora offer, i det de måste avstå från att fullfölja sina studier både i hemlandet och utomlands.

I SPETSEN FÖR EN SKARA PÅ SJUTTIO NYOMVÄNDA.

I Amoy, där åhörarna till största delen utgjordes av affärsmän, fick förste pastorn i en församling gå i spetsen för en skara på sjuttio nyomvända, som hade vunnits genom medlemmar i hans församling eller under den gångna veckan avgjort sig för Kristus.

FYRA HUNDRA KRISTNA ARBETARE.

I Foochow, »Glädjens stad», var det omkring fyra hundra kristna arbetare, som omsorgsfullt hade fostrats till personligt arbete i tjugu av en missionär Buchman och hans medhjälpare bildade grupper. Möten höllos för studerande såväl inom regeringens som kristna högskolor samt för affärsmän. Flera hundra män togo det avgörande steget och inskrevos i olika bibelklasser inom stadens 29 församlingar. Bland dem befunno sig sju konfucianska lärare i klassikerna. Av de nyomvända ha flera redan blivit döpta.

MÖTENA LEDDES AV KINESISKA PASTORER.

I Shanghai leddes mötena uteslutande av kinesiska pastorer och det med utmärkt resultat. I spetsen för det hela stod dr Chen Wei-ping. De utlänningar, som annars skulle ha medverkat, hade blivit kvarhållna i Foochow på grund av inställda ångbåtsturer. Vad som kom till synes i Shanghai visade, att den framgång, vi på alla platser hade att glädja oss åt, hade sin grund i det förberedande arbete, som utförts av de kinesiska kristna, ja, att framgången i själva verket var deras och icke utlänningarnas.

I Peking voro omkring sex hundra infödda kristna arbetare samlade, alla fostrade för deltagande i ett evangeliserande arbete. Möten höllos för kinesiska studenter, som vistats i Amerika och Europa, samt för flera hundra kinesiska ämbetsmän, bland dem medlemmar av ministären, generaler tillhörande nordarmén samt ämbetsmän inom de olika departementen. En

känsla av Kinas djupa nöd och förtvivlade läge tycktes behärska alla klasser och ledare, såväl i norden som i södern. De tycktes känna, att allt i det förflutna hade svikit, och voro redo att med öppna sinnen lyssna till Jesu Kristi krav. Ja, de tycktes i Jesus Kristus se Kinas enda hopp.

Mötena höllos i fyra olika delar av staden under samverkan med de ledande denominationerna, som gjort särskilda ansträngningar för att nå de högre klassernas män, särskilt bland de icke kristna studenterna och ämbetsmännen. Den presbyterianska missionens kyrka var huvudsakligen fylld med mandschuer. Under de följande dagarna samlades en uppmärksam åhörareskara på c:a tusen män, till största delen studenter, i kongregationalisternas kyrka. Alla mötena räckte minst två timmar. En tredje serie av möten hölls inom metodisternas kyrka med tolv hundra utvalda män som åhörare och en fjärde serie under samverkan med anglikanska kyrkan och Londonmissionen.

PERSONLIGT ARBETE BÄR FRUKT.

Sista aftonen samlades tolv hundra män till ett samtalsmöte. På frågan, hur många av de kristna, som under den gångna veckan hade vunnit någon för Kristus eller till mötena fört med sig någon icke-kristen, som avgjort sig för Herren Jesus, reste sig omkring fyra hundra. Ännu mycket större var antalet av de män, som reste sig till tecken att de under den gångna veckan hade tagit det avgörande steget. Flertalet av dessa män hava nu skrivit in sig i bibelklassen och förberedas för dopet.

Efter de möten, som höllos i Peking för fyra år sedan, var det omkring sexhundra icke-kristna studenter och andra, som började deltaga i bibelklasser. Över 250 av dessa män hade även blivit döpta och upptagna i olika församlingar. De möten, som höllos i år, voro betydligt mindre. Men åhörarna voro valda med större omsorg, och framgången skall utan tvivel visa sig så mycket varaktigare, som det arbete, vilket utförts av de kristna själva, varit så ojämförligt mycket gedignare. Ett möte vid en amerikansk högskola resulterade i att en stor skara unga kineser mottogo Kristus. Tjugunio av dessa studenter hava sedan erhållit dopet.

KINAS LEDARE SÖKA KRISTUS.

I Nanking fylldes samlingslokalen av omkring tusen män, dels forskare, dels infödda arbetare i evangelium. Bland de tjugu till trettio ämbetsmän, som intogo de första bänkraderna, tilldrog sig särskilt en uppmärksamhet. Det var assisterande polisintedenten Wang. Denne man, som första dagen hade sin plats bland de icke-kristna ämbetsmännen, framträdde andra dagen på plattformen såsom mötets kristne ordförande och bekände frimodigt inför hela åhörareskaran, varför han hade blivit en kristen. Han hade, sade han, hoppats, att revolutionen och republiken skulle lösa Kinas problem, men hade lärt sig inse, att Jesus Kristus var Kinas enda hopp. Vid mötets slut avgåvo han och fem ledande kinesiska kristna, en av dem son till en f. d. guvernör och sonson till Kinas store statsman Tseng Kuo-fan, samt mr Wen, guvernörens rådgivare i utrikes ärenden, vittnesbörd om Kristus. Många bland åhörarna rördes till tårar, medan dessa män talade.

GUD VERKAR HÄR PÅ ETT UNDERBART SÄTT.

Den lokala kommittén i Nanking avgav följande rapport: »Varje möte var till trängsel besökt. På lördagen

och söndagen måste åhörarnas antal ha uppgått till nära elva hundra. Mötet varade i tre timmar. Ett av de mest glädjande resultaten var, att nio av lärarna i språkskolan avgjorde sig för Kristus. Ett annat möte av det djupaste intresse, som även räckte i tre timmar, hölls i universitetsbyggnaden i Nanking. Inom engelska avdelningen i en av regeringens skolor i staden finns numer en kristen.»

I Hangchow öste regnet ned. Men icke dess mindre voro mötena väl besökta och var det flera av de ledande männen, som fattade sitt beslut att börja ett liv i Kristi efterföljd. En missionär på platsen skriver: »Det väckte stort uppseende, när mr Wen döptes för tre år sedan. I övermorgon komma tio eller tolv män att döpas, studenter, som återkommit från Japan, lärare i regeringens skolor, fackmän i olika branscher o. s. v. Gud verkar här på ett underbart sätt. Jag har aldrig sett något liknande, sedan jag kom till Kina. Det råder bland männen icke blott villighet att bliva kristna utan hunger därefter. Den ene som den andre uttrycker sin angelägenhet att bli en verklig kristen och en själavinnare. Det är helt enkelt underbart.»

I Hankows katedral samlades varje afton omkring tusen män, av vilka många med allvar hade satt sig in i den kristna religionen. Den sista aftonen fördelades den ganska stora skaran av infödda kristna arbetare enligt sina denominationer i och för bildande av bibelklasser.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen.

För ledarekonferensen i Yuncheng, s. 32.
För Guds beskydd under striderna i Hoyang, s. 34.
För de rika tillfällena att så ut evangelium, s. 35, 37.
För missionens alla »onämnda» vänner, s. 35.

Tacksägelse- och böneämnen.

Fröken Emma Beskow, hennes förflutna och framtida arbete, s. 29.
Pastor Ching, s. 30, 33.
Den nya skolan på Kikungshan, s. 30.
Fröken Anna Janzon, s. 31.

Böneämnen.

Att färdevägarna till Kina må öppnas, s. 29.
Om nya missionärer, s. 32.

*

Missionshistorien är rik på hänförda Guds tjänare. Deras heliga hänförelse röjer sig i detta tålamod i god gärning (Rom. 2: 7), som väcker vår förundran, blygsel och trånad. Missionärer ha härdat ut i åratal under bön, arbete, förbidan, lidande, innan de hunnit fram till den första omvände hedningen: Gossnermissionärerna bland kolerfolket och brödraförsamligen på Grönland höllo vardera ut 5 år, Judson i Birma 6 år, Carey i Indien och Morrison i Kina bådadera i 7 år, missionen i Siam, den norska missionsbiskopen Schreuder 14 år, missionen på Tahiti 15 år, Marsden på Nya Seeland och doktor Thomas i Bengalen 17 år, Bruckner på Java 30 år.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Guds stora tanke och plan. I. — Ett bibelstudium. I. — Från redaktionen. — Anna Janzon, 60 år. — Brevavdelningen. — Den nuvarande ställningen i Kina. I. — För S. M. K:s bedjande vänner.

Stockholm 1919. Svenska Bok- & Tidningstryckeriet.

N:R 4 ÅRG. 24. 15 FEBRUARI 1919. PREN.-PRIS 2: 25

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
Utgivare: Erik Folke. Redaktör: Nath. Högman.

I Bön.

Långt bortom rymden vida,
längre än solar gå,
högre än stjärnor tindra,
den bedjandes suckar nå.

Anden från stoftets världar
lyfter sitt vingepar,
klappar på himlaporten
och söker sitt hem, sin far.

Trång är all världen vida,
hjälplös var jordisk vän.
Själen får ro och fäste
allena i himmelen. —

Mörkaste nöd skall ljusna,
bittraste kval få ro,
lär dig blott att vandra
på bönernas himlabro.

Ringaste barn, som beder,
lever oändligt tryggt,
mäktar långt mer än hjälten,
som starkaste fästen byggt.

Måtte vi aldrig glömma,
var vi i världen gå,
att till Guds eget hjärta
den bedjandes suckar nå.

Aster.

ETT BIBELSTUDIUM.

"OM I BEDJEN."

Av *Rektor Joh. Rinman.*

II.

2. BÖNENS KRAFT.

"— I ANDEN"

Anden manar gott för oss med outsägliga suckar, nämligen i våra hjärtan. I allmänhet kretsa nog våra tankar huvudsakligen om utsikterna att få svar på vår bön, få erfara bönhörelsen, såsom vi tänkt oss den. Vi ha ett mycket outvecklat sinne för att *bönen som i och för sig kommer från Gud,* är en Guds gåva till oss. Han giver nämligen icke blott svar på bön, han giver först själva bönen. Om våra böner nå fram till och beröra honom, så beror det på, att han först nått och berört våra hjärtan. Ja, däri består bönen, icke att vi hava bedit till honom, utan att han först har bedit i oss, med sin Ande suckat outsägligt i våra hjärtan.

Vilken hjälp och hugsvalelse innebär icke denna sanning, när Herren blott får låta löftesorden därom utstråla sin inneboende glans för vår trosblick. Vilken hjälp, att vi slippa vara upptagna med tron på vår bön utan fastmer *under bönen* få ha *tro på Gud.* Vilken hugsvalelse, att vi få erfara bönen som ett eko från tronen däruppe, en viskning och outsäglig suckan från Guds eget hjärta. Däri består framförallt den hjälp i vår böneskröplighet, som Anden ger. Han tar vår sak, såsom den föreligger i våra hjärtan och för fram den, i det han ger oss »outsäglig» frihet i bönen samt uttrycksmedel även utan ord. Dessutom:

Anden påminner och lär oss (Joh. 14: 16, 26)

att bedja, då vi eljest icke skulle ha gjort det, jfr Ef. 6: 18; Jud. v. 20.

att bedja i tron, jfr Ef. 3: 16, 17, 20: Matt. 11: 24.

att bedja i Jesu namn, Joh. 16: 23, 24; 15: 16.

Märk, att huru avgörande tron än är, så är det dock icke tron i och för sig, som utgör villkoret för bönhörelse, utan tron på och trons användande av *Jesu Kristi namn.* Det är ett framhållande och åberopande av det enda namn som gäller och som gäller oinskränkt inför Gud. Jämför Ahasveros tillåtelse åt drottning Ester och Mordikai »att utfärda en skrivelse angående judarne *i konungens namn,* såsom I finnen för gott, och *beseglen den med konungens ring.* Ty en skrivelse som är utfärdad i konungens namn och beseglad med konungens ring kan icke återkallas», Est. 8: 8. De fingo alltså för vinnandet av sina ädla önskemål använda sig av den myndighet och makt, som konungens namn och sigill ägde. Så har Kristus i outgrundlig nedlåtenhet och barmhärtighet givit oss sitt namn och sina löftens signetring, samt uppmuntrat oss att nedskriva vår önskan i detta hans namn och besegla den med *hans* insegel. Vad som så framlägges inför Gud, kan ingen människa, ej ens någon ängel återkalla eller ändra. Underbara nåd! Underbara namn! Underbara kraft! Och detta är *»ett namn som är detsamma än i dag».*

Anden ger den bedjande trons ord att leva av; Rom. 10: 8; Ps. 56: 5, 11; 138: 2. Tron avfordras oss icke såsom ett pris, vi ha att erlägga för det, vi önska och behöva. Anden ger oss »ordet om tron», ordet om honom, som vi

få tro på och gör det så, att tron växer fram lika naturligt som vårsippan ur en kall jord, då solens livsvärme får utgjuta sig själv däröver.

3. BÖNENS ERFARENHET.

"TILL FADREN".

Bönhörelsens syftemål är »att Fadren må bliva förhärligad i Sonen», Joh. 14: 13. Detta Fadrens förhärligande sammanhänger med vår tillitsfulla väntan, till dess svaret kommer, med vår visade glädje och tacksamhet över de »underbara gärningar, varmed han bönhör oss» (Ps. 65: 6) samt med vårt muntliga vittnesbörd därom inför människor. Framförallt tro vi, att vikt ligger uppå vår i ord uttryckta tacksamhet. Den välsignelse som vinnes genom bön blir bestående, om den utnyttjas med tacksägelse. Bönen enbart kan i många fall vara mycket självisk, springa fram ur hjärtats naturliga böjelser. Men tacksägelsen framkallas av *nådens övernaturliga* makt. Framträngandet genom Sonen i Anden *till Fadern* — må detta framträngande i vårt liv ske ej blott genom bön och åkallan utan ock under tacksägelse.

Bönens möjlighet. »Allt är möjligt för den som tror», Mark. 9: 38. Och under övningen av denna tro låt oss *först* tillitsfullt säga vårt: »Herre, jag tror!» *Därefter,* när vi det behöva och måhända ej utan tårar: »Hjälp min otro!» Vi få tala öppet med Herren om vår otrossmärta men tala därom *i tron på honom.* Den skenbara motsägelsen häri vet erfarenheten förklaringen på. Huru litet *vi* än mena är möjligt för tron i våra hjärtan, Jesus själv har satt sitt gudomliga *allt* framför ordet om tron. Och i sin förklaring över löftena tillägger Jesus: »— ty jag går *till Fadern*».

Bönhörelsens upplevelse. »I alla edra böner tron, att I haven fått allt, vad I bedjen om, och det skall tillhöra eder», Mark. 11: 24 (Myhrb. övers.) »— tron, att det *är* eder givet» (Bibelkom. nu antagna övers.) »— så veta vi, att vi *hava* det ombedda», 1 Joh. 5: 15. »Hava det», om ock ibland i en annan form än vi tänkt oss och i vinnandet av syftemål, som vi icke mäktat inrymma i vårt föreställningssätt.

*

I Tadj Mahal, den i Agra, Indien, så underbara gravmoskén av idel och finaste marmor, vars uppförande krävde 22 år med användandet av flera tusen arbetare, säges akustiken (ljudförhållandet) vara det märkligaste man känner till. En resande säger därom: »Vi stodo i moskéns mittelparti under en kupol som höjde sig 150 fot över våra huvuden. Varje ord vi talade gav eko, men ej ett vanligt eko, utan likt en klockren, förlängd musik, skönare ju högre det steg. Det var som hade de övre rymderna varit fyllda av änglar, vilka återgåvo i förskönade toner våra röster och våra ord». — Vi veta med visshet, att varje böneord, som uppstiger från våra hjärtan i enfaldig tillit till Gud och i Jesu namn, får ett eko i höjden och helgedomen, ett gensvar av änglaskarorna som ropa: »Se, han beder». Och svaret på vår begäran är redan på väg.

(Ur »Hälsning från Svenska Bibelinstitutet»).

FRÅN REDAKTIONEN.

Ledarekonferensens hälsning, som finnes införd på annat ställe i denna tidning, är i sanning gripande. Missionär Erik Folke, som förmedlat hälsningens översändande till oss, skriver: »Jag hoppas innerligt att denna hälsning kommer fram. Det är inga tomma ord. Vad jag var vittne till den stunden i Yuncheng, glömmer jag aldrig. Sann, verklig, djup,

tacksam kärlek av äkta slag ådagalades vid denna högtidsstund».

Det är en stor glädje för oss, att denna skrivelse framkommit. När vi tänka på vad som sker ute på vårt fält mitt ibland strider och nödtid, längta vi mycket efter att vår lilla budbärare, Sinims Land, måtte nå ut i allt vidare kretsar med dessa glada underrättelser. Gud välsigne envar, som medverkar härtill!

Vårdhavande missionärernas rapporter för 3:e kvartalet 1918 hava nu anlänt. Arbetet har, i stort sett, fastän med den begränsning, som är vanlig under sommaren, kunnat fortgå. Några hava kommit till tron. I allmänhet råder en mycket välvillig stämning emot missionsarbetarne, och villigheten att lyssna till evangelii budskap är stor. I juli månad döptes tvenne personer i Puchow. Våra stationer ha av rebeller och rövare allmänt respekterats. Skolorna ha kunnat börja på bestämd tid i Yuncheng, Sinan, Puchow, Juicheng, Tungchowfu, Pucheng och Honanfu. Från de övriga stationerna förligger ingen rapport härom.

»*Bland våra evangelister* är det flera, som sakna underhållare», skriver föreståndaren på fältet i sin jämte rapporterna närslutna skrivelse till Kommittén. De, som skulle vilja hava en egen representant ute på fältet, helt eller delvis, kunna få detta ordnat genom att hänvända sig till S. M. K:s exp.

En ny utstation. Den infödda församlingen i staden An-I har för en summa av nära 1,000 kr. inköpt och själv betalt ett hus därstädes. »Under flera år», skriver br. B., »ha vi bedit och arbetat för att få en utstation där. Nu är vår bön uppfylld. Herren vare lov!»

Spanska sjukan har, enligt våra missionärers meddelanden, gått härjande fram även i Kina. Så skriver missionär E. Folke, att farsoten gått fram vida omkring på slätterna i Honan och i Yangtsidalen. Hela familjer ha dött ut. Folket kan icke anskaffa likkistor i tillräckligt antal. Man bryter upp golven och tar ned dörrar för att erhålla virke till likkistor.

EN HÄLSNING FRÅN LEDAREKONFERENSEN.

»Vi delegerade från Shansi, Shensi och Honan, samlade till möte (i Yuncheng), hälsa moderförsamlingen i Sverige med frid.

Då vårt land var försänkt i okunnighetens mörker och helt och hållet var under djävulens tyranni, sändes från Edert land Herrens heliga tjänare, som försakat allt för att komma till oss i vårt mörker och som nu varit ibland oss under trettio års tid. Herren har genom sina trogna, heliga tjänare, våra missionärer, till antalet omkring femtio, under alla dessa år arbetat på vår frälsning, och vi kunna ej utsäga, huru mycket våra lärare lidit och utstått, hur mycket de älskat, hur mycket medel de offrat, hur mycket tålamod de övat. Vi tänka på huru vi från den första, svaga begynnelsen i tron ända tills nu visat våra missionärer ett hårt och oböjligt sinne, olydnad, retsamhet och falskhet m. m. Det är i sanning svårt att kunna tala om allt. Våra lärare hava på ett överflödande sätt i kärlek och tålamod burit oss, fost-

rat och närt oss och med olika medel efter Herrens sätt undervisat och tröstat oss, alldeles som en moder med outtröttlig kärlek sköter sitt barn. De nu födda barnen, som utgöra Herrens församling, räkna mer än två tusen medlemmar.

Vi ha nu fått mottaga ett nytt bevis på Herrens stora nåd i det, ändock Edert land genomgått många svårigheter, I ändå älsken Herrens små lamm, så att I sänt till oss Herrens trogne, helige tjänare, vår pastor Folke, som fött oss och älskar oss och som oaktat nuvarande osäkra reseförhållanden kommit för att se oss och trösta oss och berätta för oss, hur I, Herrens tjänare och älskade bröder, vars ansikten vi ej kunna få se, huru I under smärta och tårar bedjen för oss. Då vi hörde detta flödade våra tårar under djup tacksamhet. O, att vi kunde flyga till Eder för att se Eder! Nu ha vi, tyvärr, ingen annan utväg än att skriva till Eder och hälsa Eder med frid, bedja och ropa till Herren, att han efter sina löften måtte rikligen uppfylla och välsigna Eder. Vi hoppas innerligt, att I än mer måtte ihågkomma oss, Edra små barn, som ännu ej kunna äta stadig mat utan äro stadda i barnaåldern. Vi hälsa Eder vördnadsfullt.

Delegerade från Shansi, Shensi o. Honan.

AXPLOCK UR BREV FRÅN FÄLTET.

SKUGGOR OCH DAGRAR.

Missionär *August Berg* meddelar från Yuncheng, att det manliga seminarieis lokaler reparerats och tillbyggts, så att de nu efter därvarande förhållanden äro tillräckliga. Därigenom har ett länge känt behov fyllts. Missionär *Landin* skriver, att husen nu stå där putsade och målade, redo att taga emot en långt större elevskara. Lokalerna äro ljusa och trevliga, till stor glädje och fromma för både elever och lärare. Och dock har knappast något nytt att tala om behövt byggas. Missionär Berg meddelar också, att i augusti månad en av de unga församlingsmedlemmarna i Yuncheng, Wei Kwei-chen, plötsligt avlidit i kolera. Det blev stor sorg, icke endast i hans hem, där han efterlämnade en ung änka och flera syskon, utan även i församlingen, där hans ungdom ingav hopp om att han skulle bli en kraft i arbetet.

Rörande erfarenheterna i arbetet skriver missionär Berg, att det förmärkes ett nyvaknande intresse för Guds rike i byn Tao tsuen, 20 km. från Yuncheng, och att i staden An I flera intresserade finnas. Däremot hava några svalnat i sin iver, och deras händer hänga nu maktlösa. Vägen är smal och trång för dem som här ute vilja följa Herren. (Rörande utstation i An I se red. meddelandena).

Katolikerna vålla numera ej någon vidare svårighet. Visserligen har ytterligare en kvinna övergått till dem, men den man, som förut övergått, tyckes hava tröttnat på vad han där får till livs. För övrigt har arbetet i stad och på land pågått som vanligt, och mötena varit talrikt besökta.

*

GENOM STÅNDAKTIGHET TILL SEGER.

Från Honanfu skriver missionär *Andersson,* att en rätt svår förföljelse utbröt i juli mot en familj, emedan en dotter inom densamma, som var förlovad i ett hedniskt hem, lät lösa sina fötter och ville gå i skola. Både hennes far och bror blevo ganska svårt misshandlade, men det hela avlöpte så, att flickan blev fri från den hedniska familjen. Härom hade hon bett till Herren över ett halvt år.

Broder A. skriver vidare: »Det kan ju ej hjälpas, att en viss avmattning inträder i arbetet under den hetaste tiden,

då också rätt stor brådska råder bland lantbefolkningen. Likväl är det en glädje, att våra kristna i allmänhet komma mangrant tillsammans till gudstjänsterna och att till och med under sådana tider de troendes antal ökas. Här i Honanfu ha ett par tre män blivit berörda av evangelium i sommar och beslutit sig för att följa Kristus».

*

BIBELKURSERNAS BETYDELSE.

Missionär *Ringberg* skriver: »Mer och mer börja de kinesiska ledarne och även menige man inom församlingarna i Honan att inse vikte av att äga mera kunskap i bibeln, både för att utföra sin andel i provinsens snara evangelisering och för att kunna på rätt sätt lösa de frågor, som möta i det dagliga livet. Under den mindre bråda sommartiden söka vi därför anordna bibelkurser av lämplig tidslängd och så praktiska som möjligt. En sådan kurs för medarbetare, gemensam även för dem i Honanfu och Sin-an, var anordnad 14 dagar i slutet av juni och början av juli. Bröderna Andersson och Beinhoff samt undertecknad delade arbetet med undervisningen. Därefter hölls i följd en åtta dagars kurs för församlingsmedlemmar i Mienchih, ytterligare en åtta dagars kurs i Shih-ts'uen och så en lika lång kurs i Liong-på med 12 à 15 deltagare på varje plats»,

*

AVGUDATJÄNSTEN LIDER AVBRÄCK

Missionär *Hahne* skriver: »Den sedvanliga stora tempelfesten i Wanchuan var som vanligt sommarens stora händelse. Många frivilliga medhjälpare hade infunnit sig och hjälpte till att göra Jesus känd. Små blad med korta bibelspråk utdelades rikligt. Dessa anspråkslösa, tysta budbärare mottogos beredvilligt. En arbetare kom och ville ha ett blad, men »ett med många skrivtecken på». Han fick: »Kommen till mig I alle, som arbeten och ären betungade» o. s. v. »Ja, det passar just för mig», sade han. Vi borde i långt större utsträckning sprida Guds ord, än vad vi göra. Många arbetande och betungade finnas, och ej få av dem äro så beredda för nåden, att den lätt vinner inträde i hjärtat. Det händer ofta, att ett sådant litet blad, bortskänkt med några vänliga ord samt förklaring av innehållet, öppnar vägen för köp av ett evangeliehäfte, där förut ingen köplust fanns.

Det var rätt intressant att höra, huru templens invånare och andra, som ha med avgudatjänsten att skaffa, uppskatta vårt arbete. Det sades, att dessa förut brukat få i ren behållning från den stora festen omkr. 200 täl silver. Nu få de kanske bara 10. Orsaken till denna stora tillbakagång i inkomst tillskriva de vår predikan och bokspridning, varför de ämnade samlas för att rådslå om medel att sätta stopp för denna verksamhet, särskilt uppe vid templet. Huruvida sådant rådslag kom till stånd, eller i så fall till vad resultat det ledde, veta vi naturligtvis icke».

*

STORT EVANGELISKT MÖTE FÖR STUDERANDE UNGDOM.

Missionär *Landin* skriver:

Som en värdig avslutning på ledarekonferensen hölls ett stort evangeliskt möte å Huei Kuan (Guildhall), anordnat av K. F. U. M. några dagar efter konferensen. Talare voro pastor Li, Torsten Folke som talade på engelska*, tolkad av en ung troende och högt bildad kines och Henrik Tjäder. Det var inspirerande att se hundratals skolelever, seminarister och andra i samlad trupp,

---

* Torsten Folke, som är född i Yuncheng, kunde vid detta tillfälle åberopa detta och tala till Yunchengs studerande ungdom som infödd Yunchengbo. *Red.*

företrädda av sina skolflaggor och skolmusikkårer, tåga in i den stora »Guildhall» (*börssalen* är kanske det svenska uttrycket), icke för att åse ett teaterspel eller någon idrottsuppvisning, icke för att åhöra något politiskt föredrag utan för att *höra om Jesu evangelium.* Förutom c:a 6—700 studenter hade samlats omkring 300 köpmän, ämbetsmän och militärer. Hade icke en influensaepidemi rasat i dessa skolor, torde antalet studenter ha uppgått till över tusen. Förberedelserna till mötet ha gått bättre än förra gången, tack vare vänligt stämda ämbetsmän, men mycken tid och kraft tog det.

FRÅN HEMLANDET.

Trettondagen hade undertecknad glädjen att få deltaga med i Jönköpings missionsförenings kvartalsmöte. Det är gammal tradition, att denna förenings alla större möten hållas i Jönköping, »smålänningarnes Jerusalem». Dit samlas då stora skaror från de närliggande bygderna. I år var det stora missionshuset fyllt i varje vrå, och ändå fingo många vända om vid dörrarne utan att kunna komma in.

Jönköpings missionsförening har gamla och ärorika anor. Den har brutit mark i den ringa begynnelsens dag. Dess första kolportörer ha vandrat omkring till fots i bygderna, från hus till hus. Det var äkta virke i dessa gamla banbrytargestalter. De voro den stora väckelsens barn, och de hade ett levande budskap från Gud om synd och nåd. Minnet av dessa banbrytare lever i välsignelse än i dag.

Man märker att denna banbrytningstidens ande med dess ursprunglighet, dess nit för själars frälsning och dess enkla, ofta av verklig originalitet burna Kristusförkunnelse ännu lever kvar därnere. Skall man i denna kopiornas och den andliga nivelleringens tid få höra originella predikanter, då skall man resa till Jönköping. Mer än annorstädes finner man dem där.

S. M. K. har förmånen att få räkna Jönköpings missionsförening bland de gamla, trofasta vännerna. Missionär och fru A. Berg samt fru Ida Ringberg (född Andersson), en dotter till en av predikanterna i Jönköpings missionsförening, underhållas av denna förening. I vidhjärtat missionssinne har Jönköpings missionsförening på liknande sätt lämnat bidrag till Ev. Fosterlandsstiftelsen, Svenska Missionsförbundet, Sv. Alliansmissionen, McAll missionen m. fl.

Nu står Jönköpings missionsförening inför ett allvarligt steg. Det är fråga om en sammanslagning mellan denna gamla förening, Svenska Alliansmissionen och Jönköpingskretsens kristliga ungdomsförbund. Kommer detta till stånd blir det ett sällskap av betydande omfattning. Till Jönköpings missionsförening äro omkring 1,000 biträdesföreningar i Småland och närliggande provinser anslutna.

Svenska Alliansmissionen bedriver missionsverksamhet i Kina, Indien och Sydafrika, där den äger 12 missionsstationer och 44 bistationer. Missionärernas antal är 43, de infödda medarbetarnes 152 och församlingsmedlemmarnes 2,100. S. A. M. har 23 skolor, 3 industriskolor och 4 barnhem.

Jönköpings kristliga ungdomsförbund omfattar 130 föreningar med omkring 6,800 medlemmar. J. K. U. F. har, alltsedan missionär Hugo Linder år 1893 utgick till S. M. K:s fält, räknat honom som sin särskilde missionär och bestritt hans underhåll. Numera underhåller Ungdomsförbundet även tvenne missionärer i Sv. Alliansmissionen. I hemlandet bedriver förbundet en välsignelserik ungdoms- och soldatmission, samt har 4 fast anställda representanter.

Man må önska, att detta steg in på samorganisationens väg ej må föra bort från

det som hittills givit dessa kristliga verksamhetsgrenar en särställning och en välsignelserik uppgift. Må den goda evangeliska och i bästa mening vidhjärtade anda, som hittills besjälat Jönköpings missionsförening få förbliva över den nya organisationen, dess ledare och medarbetare!

*

Ännu ett par glädjande erfarenheter har jag att anteckna från Småland. I Tranås var sparbössetömning anordnad för S. M. K. d. 11 jan., då ej mindre än 846 kr. insamlades. Följande dag var en liknande högtidsstund anordnad i Flisby, då 297 kr. inkommo. Det är ett varmt intresse för missionen i dessa bygder, och även S. M. K. har här många trofasta vänner, för vilka vi innerligt tacka Gud.

*

I Nässjö voro vi sedan samlade till en bibelkurs d. 14—19 jan. Inför det stora ämnet: »Gemenskapen med Gud i korsets och dess förebilders belysning», hade vi oförgätliga stunder. En stilla, ljuvlig förnimmelse av Herrens närvaro, längtande, mottagliga hjärtan och mycken gemensam innerlig bön, präglade vår samvaro. *N. H.*

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen.

För ledarekonferensens hälsning, s. 44.
Att det manliga seminariet i Yuncheng kunnat utvidgas, s. 45.
Evangelii seger över avguderiet, s. 46.

Tacksägelse- och böneämnen.

Rapporterna från fältet, s. 44.
Utstationen i An I, s. 44.
Det nyvaknande intresset i byn Taotsuen, s. 45.
Det stora ungdomsmötet i Yuncheng, s. 46.
För arbetet i hemlandet, s. 47.

Böneämnen.

Om fler underhållare av infödda evangelister.
Bibelkurserna, s. 46

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerere å densamma!

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

I bön. — Ett bibelstudium. II. — Från redaktionen. — En hälsning från ledarekonferensen. — Axplock ur brev från fältet. — Från hemlandet. — För S. M. K:s bedjande vänner.

Stockholm 1919. Svenska Bok- & Tidningstryckeriet.